

50 Soruda Dizisi - 1

**50
SORUDA**

**HALK
MECLİSLERİ**

HALK MECLİSLERİ

50 SORUDA DİZİSİ:1 HALK MECLİSLERİ

**1. Basım
1996, İstanbul
Baskı: Serler Matbaacılık**

**Haziran Yayıncılık Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Başmusahip Sokak Gün Han. Kat:4 No:4
Cağaloğlu-İstanbul**

1.

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	6
1-Nasıl Bir Ülkede Yaşıyoruz?.....	9
2-Düzen Partileri Kimi Temsil Ediyor?.....	13
3-Türkiye Büyük Millet Meclisi Kime Hizmet Ediyor?	17
4-Partilere ve Düzenin Meclisine Bakınca Ne Görüyoruz?.....	19
5-Sorunlarımız Nelerdir, Bu Sorunların Kaynağında Neler Vardır?.....	21
6-Sorunlarımız Bu Düzen İçinde Ne Kadar ve Nasıl Çözülebilir?.....	23
7-Biz Halk Olarak Sorunlarımızı Kendimiz Çözecek, Ve Kendi Kendimizi Yönetecek Güçte ve Yetenektemiyiz?.....	24
8- Mahallelerde Kimler Yaşar, Yaşam Nasıldır, Sorunlar Nelerdir?.....	26
9-Yaşadığımız Bu Sorunlara Devlet Kurumları Çözüm Bulabilir mi?.....	31
10-Sorunlarımıza Kendimiz Çözüm Bulabilirmiyiz?.....	32
11-Neden Örgütlenmek ve Birleşmek Gerekir?..	33
12-Halk Meclisi Nedir?.....	34
13-Halk Meclislerinin Görevi ve İşlevi Ne Olacaktır?.....	35
14-Neden Halk Meclisleri Diyoruz?.....	37
15-Halk Meclisleri Gizli Bir Kurum mudur?.....	39
16-Halk Meclisleri Kendi Dışındaki Kitle Örgütlenmelerine Nasıl Bakar?.....	42
17-Halk Meclisleri Kurulmazsa Ne Olur?.....	43
18-Halk Meclislerinin Devrimci Siyasal	

Örgütlerden Ne Farkı Vardır?.....	46
19-Halk Meclisleri Bir Siyasal Örgütün Özel Bir Örgütlenme Biçimimidir Ya Da Herhangi bir Siyasal Örgütlenmeye Bağlı mı Çalışır?.....	48
20-Halk Meclisi Nasıl Kurulacak?.....	50
21-Nasıl Bir Kitle Çalışması Yapmalıyız?.....	52
22-Halk Meclislerinde Kimler Yer Alabilir?.....	54
23-Halk Meclisi Nasıl Karar Alır?.....	55
24-Delege Nedir?.....	56
25-Delegelerin Görevleri Nelerdir?.....	57
26-Delegeler Kimlerden Oluşacak ve Nasıl Belirlenecek?.....	58
27-Mahallemizde Yer Alan Görev ve İnanç Temelindeki Dernekler, Esnaf Dernekleri, Spor Klüpleri gibi Kuruluşlar Halk Meclisine Katılabilir mi?.....	60
28-Meclisin “Yürütme Organı” Olacak mıdır?.....	61
29-Yürütme Organı Nasıl Kurulacak?.....	62
30-Yürütme Organının Görevleri Neler Olacak?.....	63
31-Yürütme Organı Karar Alabilir mi, Nasıl Karar Alır?.....	64
32-Halk Meclislerinin Başka Organları Olacak mı?.....	65
33-Meclisler, Saldırıları Karşısında Halkın Savunması İçin Ne Yapabilirler?.....	66
34-Halk Meclisi Ya Da Yürütme Organının Aldığı Kararlar Nasıl Uygulanacak?.....	68
35-Halk Meclisinin Ya Da Halk Komitesinin Aldığı Kararlara Uymak Zorunlu mudur?.....	70
36-Halk Meclisinin İçinde Yer Alan Siyasi Örgütlenmelerin Veya Çeşitli Kurumların Üyeleri, Taraftarları Kendilerine Ters Düşen Kararlar	

Karşısında Nasıl Bir Tutum Alabilirler?.....	72
37-Halk Meclislerinde Halk Kendini Yönetmeye Öğrenecek Derken Ne Anlamalıyız?.....	74
38-Halk Meclislerinin Kurulması Aşamasında Karşımıza Ne Gibi Sorunlar Çıkabilir?.....	76
39-Meclisler Her Yerde ve Her Zaman Aynı Kuruluş Sürecini mi İzleyecek?.....	79
40-Halk Meclisleri İsminde İsrar Edecek miyiz?.....	80
41-Halk Meclislerinin Tüzüğü Kuralları Olacak mı?.....	82
42-Halk Meclisleri Faaliyetlerini Sürdürürken Ne Türden Sorunlarla Karşılaşabilir?.....	83
43-Halk Meclislerinin Kalıcılığı ve Sürekliliği Nasıl Sağlanabilir?.....	85
44-Halk Meclisleri Sadece Ekonomik Ya Da Sadece Siyasal Sorunlarla mı İlgilenir?.....	86
45-Meclisler Sadece Kendi Semtlerinin Sorunlarıyla mı İlgilenir?.....	87
46-Halkın Birliğini Sağlamak Nedir? Solun Birliğini Sağlamak Halkın Birliğini Sağlamak Anlamına Gelir mi?.....	88
47-Halk Meclislerinde Farklı Politikaları Savunanların Birbirleri Arasındaki Mücadele ve İkna Süreci Nasıl İşler?.....	90
48-Halk Meclislerinin Birbirleriyle İlişkileri, Bağlantıları Olacak mıdır, Bu İlişkiler İl Ya Da Ülke Düzeyinde Kurulabilir mi?.....	91
49-Halk Meclisleri Sadece Mahallelerde Mi Kurulabilir?.....	92
50-Halk Meclislerini Kurmak ve Yaymak Acil Bir Görev midir?.....	93

ÖNSÖZ

Halk Meclisleri bir öneri olarak girdi gündeme. Üzerinde çokça tartışıldı. Tartışmaların çok da geliştirici olduğunu söylemek mümkün değildi. Çünkü bugünkü somut durum ne, ihtiyaç olan ne sorularından çok, daha farklı, soyut şeyler tartışılmak isteniyordu.

Oysa Halk Meclisleri bugünün ihtiyacıydı. Bugünkü somutluğun bir ürünüydü ve ancak geleceğe uzanan bir yanı da vardı. Geleceğe nasıl uzanacağı ise ancak onun pratiği içinde yönlendirilebilir, belirlenebilir.

Halk Meclisleri bugün öneri olmaktan çıkıp hayatın içine girmiştir. Henüz çok yenidir. Ve henüz çok az sayıdadır. Ama tecrübe kazanacaktır. Çoğalacaktır.

"50 Soruda Halk Meclisleri" broşürü, Halk Meclislerinin ne olup ne olmadığını ortaya koyuyor. Soyut, teorik tartışmalara girmeden somut tanımlar yapmak amacıyla hazırlandı. Halk Meclislerinin nasıl kurulacağı, nasıl işletileceği noktalarında belli bir bakış açısı sunmayı hedefledi.

Bütün bunları zenginleştirmek ise emekçi semtlerinde Halk Meclislerini kurmak için çaba gösterenleri ve doğrudan Halk Meclislerinin işi olacaktır. Devrimci ustalardan birinin bir sözü vardır. "Kitleleri ayaklandırın ve inisiyatifini onlara bırakın"... Halk Meclisleri işte bir yerde bunun

pratiği.

Halk Meclisleri, halkımız için, halkımızın mücadelesi ve geleceği için önemli bir öneri ve önemli bir pratiktir. Bu pratik zenginleşecek, teori de zenginleştirecektir. Bu zenginlik halkımızın, ülkemizin ve mücadelemizin zenginliği olacak; bize yeni şeyler öğretecek; halk olarak yaşadığımız zulüm düzeni karşısında bizi daha güçlü kılacak; daha güzel bir geleceğin kazanılmasında bizim mevzimiz olacaktır.

Daha güçlü olmak için Halk Meclislerini güçlendirelim.

**“Gerçek kale
kitlelerdir”**

1.

Nasıl Bir Ülkede Yaşıyoruz?

Güzel bir ülkemiz var. Bu ülke, yeraltı ve yerüstü kaynaklarıyla üzerinde yaşayan herkesi doyuracak kadar zengin. Köylüsüne yetecek kadar tarlası, bahçesi, kentlisine yetecek kadar iş ve ev alanı var. Kısacası bu ülke yaşanılacak bir ülkedir. Ama onu bizim için, yani halk için yaşanmaz hale getirdiler.

İki Türkiye yarattılar; Zalimlerin, parababalarının, namussuzların Türkiye'si ve mazlumların, emeğiyle geçinenlerin, namusluların Türkiye'si...

Türkiye, her türlü yanıltıcı, aldatıcı propagandaya rağmen artık herşeyin, herkesin gözleri önünde olduğu bir ülkedir. Sömürü de, zulüm de pervasızca ve alenen sürdürülmektedir. Halkın söz ve karar hakkını gasbedenler, ülkeyi "babalarının çiftliği" gibi yönetmektedirler.

Yönetenler tekelci burjuvalar, mafya babaları, işkenceciler, kontrgerillacılar, korucu başlarıdır. Ülkeyi **Susurluk'taki ittifak** yönetmektedir.

Susurluk'taki "kaza"da açığa çıkan gerçekler, Türkiye'nin yönetim tablosunun bir özetidir. Oradan yayılan kirlilik ve pislik, ülkedeki çürümenin özetidir.

70 milyonluk nüfusuyla koca bir ülkedir Türkiye. Bu nüfusun ezici çoğunluğunu ezilen emekçiler oluşturur. Kimi işçidir, kimisi memur, kimi esnaftır, kimi köylü... ve kimi işsiz. Yaşamlarını çalışarak kazanan, biraz daha rahat, biraz daha huzurlu olmak için neredeyse 24 saat didinen insanlardır bunlar. Büyük bir kısmı, yarını dahi düşünmekten uzak, günü birlik yaşamaya mahkum edilmiştir. **"Eve ne götüreceğim", "ay sonunu nasıl getire-**

ceğim”, “önlük, kitap parasını denkleştirebilecek miyiz”, “bu ay kirayı ayarlayabilecek miyiz”, “elektrik parası ne olacak?”... diye düşünüp durur insanlar. Geleceğe ilişkin plan yapmaktan, güzel bir gelecek düşlemekten bile mahrum bırakılmışlardır. Gelecekleri karartılmıştır.

Bu soruları, kaygıları hiç akıllarına getirmeden yaşayanlar da var bu ülkede.

Ölmek üzereyken dahi, parası olmadığı için hastaneye alınmayan milyonların yanında, başı ağrıdığında Avrupa'ya, Amerika'ya kontrole koşturanlar...

İçecek su bile bulamayanların yanında, bahçelerinde ki havuzlarını kaynak suları ile doldurtanlar...

Çalışıp, didinerek, bazen 2-3 iş yaparak yine de geçim sıkıntısından kurtulamayan milyonların yanında, dolarları havaya savurarak düğün yapanlar, hayali ihracatlarla, usulsüz kredilerle “taş atıp kolu yorulmadan” trilyonları gasp edenler...

Gecekonduyunun ne zaman başına yıkılacağını düşünen, ya da ev sahibi karşısında boynu bükük duran milyonların yanında, villalarda yaşayanlar...

Haklarını aradıklarında, sorunları için mücadele ettiklerinde her türlü baskıya, işkenceye, katliama uğrayan, cezaevlerine atılan milyonların yanında ellerini, kollarını sallayarak dolaşan Civanlar, Edesler, Bezmenler, mafya babaları...

İki Türkiye’den kısa manzaralar bunlar. Ülkemizde hemen herkesin her gün yaşadığı bu çelişkilerin tamamını sıralamaya gerçekten de sayfalar yetmez. Kısaca ifade edersek, ülkemiz tam bir çelişkiler ülkesidir. Ezilen, horlanan, baskı gören, bu düzenden memnun olmayan milyonlar... Ve emperyalizmle işbirliği içinde halk-

ları inim inim inilen, lüks ve sefahat içinde yaşayan bir avuç mutlu azınlık...

Birilerinin yediği, birilerinin baktığı bir düzendir bu. Kıyametin kopmaması için ise; düzen sahipleri halkı baskıyla sindirmeye, yalan ve demagojiyle aldatmaya çalışırlar. Bunun adı faşizmdir.

Faşizm, emeğin sömürülmesine dayanan kapitalist düzenin en kanlı, en insanlık düşmanı diktatörlüğüdür. Yıllardır bu ülkede iktidar olanlar, halkı faşist yasalarla yönetmeye çalışmışlardır. Her kesimden halklarımızın her günü acı ve gözyaşıyla, yokluklar ve sıkıntılarla geçer olmuştur.

Bakalım şimdi ülkemizin haline;

Artık hiçbir yasa ve kuralın geçerli olmadığı, genç kızlarımızın, oğullarımızın, her yaştan insanımızın katledildiği bir ülke... Mahallelerin, köylerin, fabrikaların, üniversitelerin kuşatılıp insanların coplandığı, yerlerde sürüklendiği, gaz bombalarıyla katledildiği, hiç bir can güvenliğinin kalmadığı bir ülke... Köy yakmalar, göçler, sürgünler, hastalıklar, katliam gibi "doğal afet"ler, yoksulluktan ölenler, bütün ülkede süren katliamlar, infazlar, kayıplar, işkenceler, artan bunalım, fuhuş, intiharlar bu tabloyu tamamlamaktadır... Artık cezaevleri yetmez olmuştur. Fabrika açılmamakta ama durmadan yeni cezaevleri yapılmaktadır.

Düşünce özgürlüğü, basın özgürlüğü ayaklar altındadır. Devlet gibi, kontrgerilla gibi düşünmeyen herkes vatan haini ilan edilmekte ve her türlü baskı reva görülmektedir.

Eğitim tamamen bir avuç parababasının ve emperyalistlerin çıkarlarına göre düzenlenmekte, halk çocukları giderek eğitim kurumlarından uzaklaştırılmakta, paralı

eğitim yerleştirilmektedir. Ülkeyi yönetenler, gençliğini, öğrencisini *düşman* olarak, *potansiyel suçlu* olarak görmektedir.

Emperyalist devletlere bağlı ekonomi tam bir çöküşü yaşıyor. Devlet bütçesi dikiş-yama tutmuyor. Dış borçların faizleri bile ödenemiyor. Her bebek binlerce dolar borçla doğuyor. Sanayide de, tarım ve hayvancılıkta da iflasın önüne geçilemiyor.

Hiçbir hükümet, hiçbir koalisyon, hiçbir cunta düzenin krizine çözüm olamadı. Olamazdı da zaten. Çünkü hepsi de sömürü, zulüm düzeninin devamı için iktidar oldular.

Hükümetler, partiler ülkeye ve halka yabancılaştırmışlardır. İktidar mevkii, artık, adeta halkı ve ülkeyi en iyi satana, en çok işkence ve katliam yapana ödül olarak sunulan bir mevki halindedir. Böyle olduğu içindir ki, Meclis, partiler, artık her türlü komplo ve pis işlerin yapıldığı, hükümetlerin şantajlarla, yolsuzluk “dosyaları”yla kurulup düşürüldüğü kurumlar halindedir. Kokuşma gizlenemez haldedir.

Adaletsizlik, hukuksuzluk gizlenemez haldedir. “Fai-li-meçhuller”, “kaybetme”ler gizlenemez haldedir. Sursurluk’taki gibi, tek bir kaza bile onların tüm iğrenç yüzlerini göstermeye yetmektedir artık. Bu çürümenin içinde yaşamak zorunda değiliz.

Şimdiki ve bundan sonraki hükümetler de aynı şeyi yapacaklardır; daha fazla sömürü için daha fazla zulme başvuracaklardır... Yapıyorlar da zaten. Uyguladıkları bu politikalarla ülkemizi daha da yaşanmaz hale getiriyorlar.

Ama biz bu ülkede yaşayacağız. Bu ülkenin tablosu yukarıda saydıklarımızla sınırlı değil elbette. Tüm bas-

kılara, sömürüye, zulme rağmen bunlara karşı direniş, onurlu ve insanca yaşam mücadelesi de hiç bitmemiştir. Gencimiz, yaşlımız kendini bu halk için, ülke için feda etmektedir. Emekçi halk, zulme rağmen hakkını aramaktan, alanlara çıkmaktan vazgeçmemekte, öfkesini, lanetini haykırmaktadır. Hergün biraz daha derinleşen kriz ve bastıramadıkları halkın direnişi sonucu yönetenlerin yönetmesi her geçen gün daha da zorlaşmış ve bugün artık milyonlarca emekçiyi yönetemez hale gelmişlerdir.

Bu ülkede yaşayacağız. Ve bu ülkeyi daha iyi yaşayabileceğimiz, özgürlüğe, adalete özlemimizi gidereceğimiz bir ülke haline dönüştürmek durumundayız. Başka çaremiz yok. Bu ülke bizim.

2.

Düzen Partileri Kimi Temsil Ediyor?

Düzen partileri, adı üstünde düzeni temsil etmektedir.

Bu düzen, emperyalizmle işbirliği içindeki tekelci burjuvaların, toprak ağalarının, tefeci tüccarların düzenidir. Bu düzen Sabancıların, Koçların, TÜSİAD'ların düzenidir. Dolayısıyla düzen partileri de bu sömürücü, asalak kesimlerin siyaset sahnesindeki sözcüleri durumundadırlar. Onlar tarafından kurdurulup, onlar tarafından desteklenir ve onlara çalışırlar.

Düzen partileri, adları, programları, sloganları ne olursa olsun, mevcut adaletsiz sömürü düzeninin çıkarlarını savunan kesimlerin partileridirler. Vaat ve demagogileri ne olursa olsun "düzenin bekası", "devletin güvenliği" onlar için halkın çıkarlarından, taleplerinden önce gelir. Devletin güvenliği, düzenin bekası dedikleri ise, halkın mücadelesinin şu ya da bu biçimde bastırılması, eşitsizlik, adaletsizlik, ahlaksızlık düzeninin sürdürülmesinden başka bir şey değildir.

ANAP, DYP, RP, DSP, CHP, MHP, BBP, DBH, YDH... hepsi de sömürücü sınıfların şu ya da bu kesiminin menfaatleri için vardır. Halkın sorunlarını iyi bilirler. Çünkü bu sorunları yaratanlar onlardır. Ama bu sorunlardan kaynaklanan acılara yabancıdırlar. Hiç bir düzen partisinin yönetim kademelerinde halktan birini görmek mümkün değildir. Bir işçi, bir köylü, bir memur düzen partileri için oyu alınacak biridir, seçimden seçime hatırlanır, o kadar...

Mevcut adaletsiz düzeni sürdürmek, korumak gibi ortak bir amaçları olsa da düzen partileri kendi aralarında

da çelişkiler yaşarlar. Bu çelişkiler sömürüden daha fazla pay kapma mücadelesinin yansımāsından başka bir şey değildir. Sömürü düzeni tehlikeye girdiğinde, bu çelişkileri bir kenara bırakıp, birleşirler. Çünkü onların varlık nedeni düzeni korumaktır. Bu yüzden de, bugün birbirlerine etmedikleri kfr bırakmayanlar, yarın halk karşısında çok rahat kolkola girebilirler. Bugün tkrdgn yarın yalamak düzen partilerinin karakteridir.

Kimi düzen partilerinin, diğerlerine göre daha demokrat, daha halk görünmeleri, düzen sahiplerinin onlara biçtiği rol gereğidir. DSP, CHP gibi sosyal demokrat maskeli partilerin halkılıkla da, demokratlıkla da uzaktan yakından ilgileri yoktur. Düzen sahiplerinin çıkarları sözkonusu olduğunda; diri diri yakılan, köyleri boşaltılan, işkenceye uğrayan, toplu olarak kurşunlanan, katledilen yüzbinlere sahip çıkmazlar, çıkamazlar. Hatta kendi milletvekilleri polisler tarafından dvldğnde dahi seslerini çıkarmazlar. Sivas'ta, Gazi'de, 1 Mayıs'ta yaşanan devlet terörü ve bu partilerin sessiz kalışları hatırladığında, gerçek yüzleri daha açık görülecektir. Sessiz kalmışlardır, çünkü, bu düzenin kendi içinden de olsa, göstermelik de olsa hiçbir muhalefete tahammülü kalmamıştır. Çok ihtiyaç duydukları demokrasicilik oyununu bile sahneleyemez hale gelmişlerdir.

Halkımızın dini duygularını ve düzene duyduğu tepkileri istismar ederek ortaya çıkan Refah Partisi'nin **"adil düzen"**inin de koca bir yalan olduğu, iktidar koltuğuna oturduğunda daha net ortaya çıkmıştır. Erbakan'ın yüzlerce kilo altını, Bosna'ya yardım paralarının i edilmesi, Mercmek dosyası, uyururucu trafiğiyle ilişkileri belgelerle ortadayken, hakça bir düzenden söz edebilmeleri tek kelimeyle ikiyüzlülüktür. Refah Partisi dış

güçlere, emperyalizme atıp tutarken de ikiyüzlüdür. “*En büyük şeytan Amerika*” diyen de Refah Partisidir, Amerika’ya gidip gizli-açık görüşmeler yapan ve “Amerika Refah iktidarını onayladı” deyip yaltaklanan da Refah Partisi’dir. “*Gümrük Birliği uşaklık anlaşmasıdır*” diyen de, iktidar koltuğuna oturmak için bundan çark eden de Refah Partisi’dir. “*Halkı bu sefaletten kurtaracağız*” derken, kızına 5 yıldızlı otellerde trilyonlar harcaııp bugün yaparı da aynı Erbakan’dır. Sözde İsrail’e ve siyonizme karşı olan Refah’la, İsrail’le peşpeşe askeri, ekonomik anlaşmalar imzalayan Refah aynı Refah’tır... Refah bu düzenin devamını müslümanlık maskesiyle sağlamaya çalışan, müslümanların değerleriyle alakası olmayan, emperyalist devletlerce ve Suudi Arabistan’ın petrol şeyhlerince beslenen bir düzen partisidir. İktidar olmuş, maskesi düşmüştür.

ANAP’ından DYP’sine MHP’sine kadar sonuçta hepsi şöyle ya da böyle iktidar olmuşlardır; ve hiçbirinin halkın sorunlarını *çözemediği, çözemeyeceği* görülmüştür. Çünkü bütün bu partiler düzenin, sermayenin, patronların partileridirler, işkencecilerle, mafyalarla, tefecilerle,, aşiret ağalarıyla içiçedirler. Kontrgerilla şefleri düzen partileri içinde de kilit yerlerdedirler. Düzen partilerinin milletvekillerini mafya babalarıyla, faşist katillerle, Çatlılarla yanyana getiren ilişkiler ağı, halka düşmanlık üzerine şekillenmiştir.

Onyıllardır kanıtladıkları yalnızca bu olmuştur.

Düzen partileri eğer iktidarda değillerse, sık sık halka sessiz kalmayın, tepkinizi gösterin diye çağrılar da yaparlar. Ancak bütün düzen partilerinin ve onların her türlü sözcülerinin halktan istedikleri düzeni savunan, sistem dışına çıkmayan bir muhalefettir. Düzen partileri-

nin hiçbirini muhalefete karşı değildir. Çünkü şöyle ya da böyle halkın, kamuoyunun desteği olmadan iktidar olmayacaklarını bilirler, ama onlar iktidar partisine karşı kendilerini destekleyen bir muhalefetten yanadırlar. Düzeni savunan bir muhalefetten yanadırlar. Bunun için halkın düzen partileri dışındaki muhalefetini istemezler. Halkın düzen partileri dışındaki muhalefetini bastırmak için iktidar partileriyle rahatlıkla işbirliği yaparlar, her türlü baskıya, yasağa destek verirler.

Adına Türkiye Büyük Millet Meclisi denilen meclis halkın sorunlarına çözüm bulabilir mi? Bu sorunun cevabını onyıllardır süregelen tecrübemizle biliyoruz aslında.

Düzen meclisi, ülkemizdeki sömürücü sınıflara ve emperyalist güçlere hizmet etmektedir.

Her şeyden önce şunu ortaya koymak lazım. Düzenin meclisi kukla bir meclistir. Hiçbir yetkisi yoktur. Hem meclisin hem de onun içinden çıkan hükümetlerin ipe Milli Güvenlik Kurulu'nun, Milli Güvenlik Kurulu'nun ipleri de emperyalist güçlerin elindedir. Meclis, MGK "tavsiye"lerini ve emperyalistlerin buyruklarını sallabaş onaylayan göstermelik bir kurumdur.

Düzen meclisinde yaşananlar herkesin gözleri önünde cereyan etmektedir. Meclis gündemi yolsuzlukların, kanunsuzlukların, "şantaj dosyaları"nın tartışıldığı bir gündem haline gelmiştir. Parti başkanlarından bakanlarına kadar bu pisliğe bulaşmayan yoktur. Hergün televizyonlarda, gazetelerde, meclisten dışarı taşan çamuru, çirkefi görmek mümkündür. Bu çamur ve çirkef düzene aittir.

Düzenin meclisi, milletvekillerinin ceplerini doldurmak için gittikleri bir arpaliğa dönmüştür. Seçim dönemlerinde milyarlarca lirayı propaganda çalışmalarına akıtan milletvekili adayları, seçildikten sonra bu masraflarını fazlasıyla çıkarmakta, köşe üzerine köşe dönmektedir. Meclisteki odalarından iş takibiyle, rüşvetle, yolsuzlukla para kazanan bu sözde vekillerin, seçim

bölgelerine neredeyse hiç uğramadıkları hesaba katıldığında, özünde kimin temsilcileri oldukları daha iyi anlaşılacaktır.

Meclisin bugün yumruklaşmaları, küfürleşmeleri, çiğ köfte partileriyle bir meyhaneden, milletvekili transferleriyle bir “onursuzlar pazarı”ndan farkı yoktur.

Bu meclisten halkların yararına bir karar, bir yasa çıkması düşünülemez. Çıkamamıştır da. Böyle bir yasayı da hiç kimse gösteremez. Meclisi tatile sokmak veya milletvekili maaşlarını arttırmak için ya da örneğin, Olağanüstü Hal’in uzatılması için tam kadro meclise koşan milletvekillerinin, halkın sorunlarının görüşüldüğü toplantılarda ise pek görülmemeleri, onların halkı ne kadar düşündüklerini de göstermektedir.

Bu meclis, kendi bahsettikleri göstermelik demokrasiye dahi düşmandır. Halkın seçip meclise gönderdiği DEP ve HADEP milletvekillerinin nasıl yaka paça gözaltına alınıp cezaevine götürüldükleri hatırlardadır.

TBMM adı verilen kurum hiçbir biçimde “*milletin meclisi*” değildir. Oradakiler de “milletin vekilleri” değildir. Çünkü onları artık herkes biliyor ki, halk değil, “parti liderleri” seçiyor. Tekelci patronlar seçiyor. Artık oradakiler milletin değil, falan holdingin, falan aşiretin, falan mayfa çetesinin, falan parti liderinin vekilidirler. Bu yüzden de Meclis’te bulundukları süre içinde milletin sorunlarına, sesine değil, patronlarının sesine kulak verirler hep. Onların dediklerinin dışına çıkamazlar.

Böyle bir meclisin halkın sorunlarına çözüm bulabilmesi mümkün değildir. Bu meclis, halkın çektiği sıkıntıların birinci dereceden sorumluları arasındadır. Bu meclisten çözüm beklemek hayalciliktir.

Partilere ve Düzenin Meclisine Bakınca Ne Görüyoruz?

Bize umut olarak, “çözüm mercii” olarak gösterilen düzen partilerinin ve meclisin haramilikleriyle, yolsuzluklarıyla yatıp-kalkar hale geldik. Adeta iktidarlarının sonunun geldiğini düşünen düzen temsilcileri birbirleriyle küplerini doldurma yarışına girmiştir. Rezillikleri, ikiyüzlülükleri, yalanları öylesine ayyuka çıkmıştır ki, gözümüzde hiç bir itibarların ve güvenilirliklerinin kalmadığını bugün burjuvazi de itiraf etmekte ve bu yüzden paniğe kapılmaktadır. Ama yine de parti üst yönetimlerine katilleri, hırsızları getirmekte, meclisi bunlarla doldurmaktadırlar.

Ökkeş Şendiller, Yaşar Dedelek gibi faşist katiller, hayali ihracaat zenginleri Cavit Çağlarlar, kontrgerilla şefleri Ağarlar, Ünal Erkanlar, Necdet Menzirler, Doğan Güreşler... hepsi aynı çatının altında toplanmış, milletvekili ve bakan kimlikleriyle halk düşmanlıklarını sürdürmektedirler.

Düzen politikacılarının, milletvekillerinin yaşamıyla kendi yaşamımızı karşılaştırdığımızda aradaki uçurumu açıkça görüyoruz, yalanlarla, vaatlerle bizi avutmaya çalışanlara hergün evimizde, kahvede, işyerlerinde, otobüste her yerde lanet yağıdırıyoruz.

Hemen hiçbirimiz artık bu düzene, mevcut partilere, onların politikacılarına bir güven duymuyoruz. Eskiden gönülden bağlı olduğumuz partilerden çoğumuz koptuk. Ancak tüm güvensizliğimize ve kopuşumuza rağmen, tabiri caizse ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi bilmez bir haldeyiz. Bu arayışı doğru biçimde sonuçlandırmadığı-

mız, kendi gücümüzün farkına varıp hareket edemediğimiz noktada, yine seçim tuzaqlarına düşüyor, bir düzen partisinden ötekine meyledip, sonuçta istesek de istemesek de yine onların peşine takılabiliyoruz.

Hangi partiye oy verirsek verelim, gösterdiğimiz tepkinin düzeyi ne olursa olsun, hatta hiç tepki göstermiyor da olsak, düzene, tüm bu yaşananlara karşı derin bir öfke içinde olduğumuz bir gerçektir. Ve meselenin tek başına şu parti, bu parti, şu politikacı bu politikacı meselesi olmadığını gördükçe, öfkemiz gittikçe daha da artıp, doğrudan düzenin, devletin kendisine yöneliyor.

İşte Gaziler, Elbistanlar biraz da bunun sonucuydu. Gazî Ayaklanması'nda halk devletin katliamına rağmen geri çekilmemiş, günlerce sokaklarda devletin katliamcı güçlerine karşı direnip çatışarak öfkesini haykırmıştır. Elbistan'da namusu için ayaklanan halkın da hedefi devlettir. Gerici kesimlerin etkisi altında olmalarına rağmen, binlerce insan devlet kurumlarına saldırmış, asker ve polis yığınağına rağmen devletin karşısına dikilmekten çekinmemiştir. Nürtepe'de, Okmeydanı'nda, Kırazlı'da, Gök-türk'te, en son '96 1 Mayıs'ında yaşananlara baktığımızda da karşımıza çıkacak olan gerçek; düzene karşı duyulan büyük öfke ve bu öfkeyi dile getirmede geçmişe göre çok daha cüretli ve kararlı olunduğudur. Unutulmamalıdır ki, bu ayaklanma ve direnişlerde yer alan kitlelerin tamamı düzenden her şeyiyle kopmuş, politik bilinci çok ileride insanlar değildir. Ama halk kendi deneyleriyle öğrenmekte, yaşadığı acıların kaynağını görmekte ve düzen partilerinin, meclisin yaydığı sahte umutlara, vaatlere rağmen kendi sorunları için mücadeleye yönelmektedir. Çünkü açıktır ki, geriye bundan başka yol bırakılmamıştır.

5.

Sorunlarımız Nelerdir? Bu Sorunların Kaynağında Neler Vardır?

Sorunlarımız saymakla biter mi?

Adaletsizliktir...

Açlık, yoksulluk, evsizliktir.

Eğitimsizliktir.

Hastane kapılarında sürünmek, ebesizlikten, doktor-suzluktan, hastalıklarla, ölümle koyun koyuna yaşamaktır.

Örgütlenme hakkından yoksunluktur.

Söz ve karar hakkından yoksunluktur.

Yönetimde olmamaktır.

Yoz kültürle kuşatılmışlığımızdır. Geleneklerimize, göreneklerimize, kendimize yabancılaştırılmamızdır.

Sosyal-kültürel olanaklardan yararlanamamaktır.

İşçi, *emekçi olarak* sömürülme.

Genç olarak baskı görmektir.

Kadın olarak aşağılanmak, ezilmektir.

Ulusal kimliğimizin yok sayılmasıdır.

Polis copu, asker zulmüdür.

İşkenceler, infazlar, kayıplar, katliamlar, zindanlar, faşist saldırılardır.

Köylerimizin yakılmasıdır. Göç etmek zorunda bırakılmamızdır. Gecekondularımızın başımıza yıkılmasıdır.

Sorunların kaynağı ise ne mahalle karakolunun işkenceci komiseri, ne fabrikaadaki patron uşağı ustabaşı, ne falan okuldaki rüşvetçi müdür, ne de falan hastahenenin paracanlısı başhekimidir. Sorunlar “kötü” yetki-liyle, “kötü” yöneticilerle açıklanmayacak kadar çok

köklüdür.

Hepimiz tecrübelerimizle biliriz; yıllardır şu ya da bu olay üzerine müdürler açığa alınır, polisler açığa alınır, peki ne değişir? Hiçbir şey.

Kaldı ki, rüşvetçi müdürler, işkenceci polisler, paracanlısı bürokratlar, tam da bu düzenin istediği görevlilerdir. Halktan yana tavır alan, bir devrimci, demokrat birinin buralara getirildiğini görüyor muyuz hiç? Tersine, eskaza devlet kurumları içinde böyle insanlar kalmışsa, devlet onları ayıklamakla meşgul.

Demek ki sorunların kaynağı kişiler değil, bu devletin kendisidir.

Demek ki, tüm bu sorunların kaynağı, bu devleti halka karşı kullanan sömürü ve zulüm düzenidir.

Kapitalist sömürü içinde servetlerini artırmak isteyen egemen sınıfların bu amaçlarına ulaşabilmeleri için milyonlarca emekçinin açlığa, yoksulluğa mahkum edilmesi kaçınılmazdır. Haksızlığa, yoksulluğa, onursuzluğa karşı sesini yükseltmek isteyen halka zulüm uygulamadan bu düzeni sürdüremezler.

Egemenler baskıyla, katliamlarla bizi teslim almaya çalışırken diğer yandan da bunu kolaylaştırmak için Alevi-Sünni diye, Türk-Kürt diye, şuralı-buralı diye bizi bölmeye, birbirimize düşürmeye, gücümüzü kırmaya çalışmaktadırlar.

Kısacası, hangi soruna bakarsanız bakın, o sorunları yaratanların adresi aynıdır. İrili-ufaklı bütün sorunlarımız düzenden ve bu sömürü, zulüm düzenini korumak ve yaşatmak isteyenlerin faşist uygulamalarından kaynaklanmaktadır.

6.

Sorunlarımız Bu Düzen İçinde Ne Kadar ve Nasıl Çözülebilir?

Sömürü ve zulüm düzeni devam ettiği müddetçe sorunlarımıza kalıcı ve kesin çözümler bulunamaz.

Düzen partilerinin bize sunduğu çözümler “kırk katır mı, kırk satır mı” türünden çözümlerdir. Sorunlar Ali’nin gidip Veli’nin gelmesiyle çözülemeyecek kadar büyümüş-tür.

Öte yandan, bugün belli çabalarla çözülen sorunlar, yarın ülkedeki veya bölgedeki ekonomik, siyasi bir takım gelişmeler nedeniyle yeniden ortaya çıkabilir. Kazandığımız haklar faşizm tarafından yeniden gasbedilebilir. Sorunlarımızın gerçek anlamda çözümü, ancak kendi iktidarımızda yani Devrimci Halk İktidarında mümkün olacaktır.

Ancak bu, Halk İktidarı yok diye sorunların çözümü ve haklarımızın kazanılması için mücadele edilmeyeceği anlamına gelmez. Veya *“nasıl olsa yarın kazandıklarımızı yine gasbederler”* anlayışıyla sorunlara yaklaşılmaz.

Israrlı, sabırlı, kararlı ve gerektiğinde diş diş bir mücadeleyle pekçok sorunun çözümü mevcut iktidara dayatılabileceği gibi, kimi sorunlar da hiç iktidar gücüne gerek kalmadan, sadece yardımlaşma ve dayanışma ruhunun geliştirilmesiyle, halkın gücünü, olanaklarını birleştirmesiyle çözüme kavuşacaktır.

Bugünden, bu düzen içinde, haklarımız, özgürlüklerimiz için mücadele etmediğimizde bunun tecrübesini kazanamadığımızda, zaten halk olarak yerimizde sayar ve kendi iktidarımızı kurabilecek bir mücadele ve örgütlenme seviyesine de hiçbir zaman gelemeyiz.

**Biz Halk Olarak Sorunlarımızı Kendimiz
Çözecek, Kendi Kendimizi Yönetebilecek
Güçte ve Yetenekte miyiz?**

Evet.

Eğer çökmekte olan bu düzen ve bu düzenin ipliği pazara çıkmış temsilcileri dahi halkı yönetebilecek güçte olduklarını düşünebiliyorlarsa, biz kesinlikle bundan daha iyisini ve daha fazlasını yaparız.

Üstelik halk güçleri bunu kendi bireysel çıkarları için değil, halkın genel çıkarları için ve gönüllülük temelinde yapacaktır.

Halk dediğimizde aklımıza gelmesi gereken büyük bir deniz, büyük bir zenginliktir. Halkın kendi kendini yönetebilmek için ihtiyaç duyacağı bütün yetenekler, bütün beceriler, bütün bilgi ve tecrübeler, inançlı, fedakar, halkını düşünen, kararlı insanlar yine bu halkın bağrında mevcuttur. Halk üretendir, değerler yaratan ve güzelleştirendir. Kendi kendini yönetebilmesinin önünde kabul edilebilir hiçbir engel yoktur. Tek engel bu düzendir.

Halk kendi iktidarında yetişkinlerin ve de emekçi çocuklarının bilimsel, teknolojik, kültürel gelişimini de en iyi biçimde sağlayacak, her alanda uzman kadrolarını yetiştirecektir. Mesele aslında iktidarın kimde olduğu, olacağı meselesidir. Burjuva politikacıları, bürokratları onyıllardır iktidarı ellerinde bulundurmanın avantajıyla *“en iyi biz yönetiriz”* iddiasında bulunup halkı küçümüyorlar. Hayır. Yönetemedikleri ortadadır. Biz yönetebiliriz. Ve bunu da ancak iktidarı ele geçirerek tam anla-

mıyla kanıtlayabiliriz. Güçlü olan, halkın alinteriyle, kanıyla beslenen bir avuç asalak değil, onmilyonlarca halktır.

Bu onmilyonlarca insan fabrikada işçi, devlet daire-sinde memurdur, okulda öğrencidir, çarşıda esnaftır. Onların yaşadığı yerlerin ortak adı ise **Mahalleler**'dir. Mahalle deyince kimsenin aklına İstanbul'un Etiler'i, Ankara'nın Çankaya'sı, İzmir'in Alsancak'ı, kentlerin lüks semtleri gelmez elbette. Mahalleler emekçi halkla özdeşleşmiş bir addır.

Mahallelerde Kimler Yaşar? Yaşam Nasıldır? Sorunlar Nelerdir?

Mahallelerde halkın hemen her kesiminden insanlar yaşarlar. İşçi, işsiz, memur, esnaf, küçük üretici, öğrenci, emekli, dul, yetim, yaşlı-geç, kadın-erkek, milyonlarca insan mahallelerde birçok ortak sorunla karşı karşıyadır. Meslekleri, yaşları, cinsiyetleri ne olursa olsun aynı sorunları göğüslemek zorundadırlar.

Mahallelerde yaşanan sorunlar çok çeşitlidir. Bir kısmı tüm ülkede yaşanan sorunların bir parçası ve yansımasıdır; örneğin pahalılık gibi, ya da polis baskısı gibi... Bir kısmı ise mahalleye özgüdür ve hemen tüm mahalleliyi ilgilendirmektedir; örneğin mahalledeki yol, su, elektrik, yıkım sorunları gibi... Bunun dışında esnafın, ev kadınlarının, mahalle gençliğinin özel sorunları da ayırdedilebilir. Sorunlar ister kısmi olsun, ister genel, değişmeyen ve değişmeyecek olan tek gerçek vardır. O da sorunların kaynağının aynı yer olmasıdır; sorunların doğrudan sistemden kaynaklanmasıdır.

Her mahallede, her bölgede aynı sorunlar ilk sırada yer almayabilir. Kimi mahalle-bölge acil olarak su sorunu yaşamaktadır, bir diğeri açısından ise bu sorun daha alt düzeyde olup başka bir sorunu, örneğin gecekonduların yıkımları sorununu daha yakıcı olarak yaşamaktadır. Ama neticede ortada bir sorunlar yumağı vardır:

❑ Yollar kışın çamurdan, yazın tozdan görünmez haldedir. Dar ve bozuk yollar araç trafiğine de elverişsiz olduğundan ambulans, itfaiye gibi acil ihtiyaç duyulan araçlar çoğu durumda mahallelere girememektedir. Ya da çok büyük zorlukla girebilmektedir. Üst geçitlerin

olmayışından ya da yetersizliğinden dolayı her yıl onlarca insan trafik kazalarında can vermektedir.

❑ Bütün halkın yaşadığı toplu ulaşım sorunu yoksul gecekondulu mahallelerinde daha üst boyutta yaşanmaktadır. Belediye otobüsleri ya hiç uğramamakta ya da tahsis edilen araç sayısının yetersizliğinden dolayı insanlar saatlerce duraklarda beklemektedir. Binilebilen araçlarda ise yolculuk tam anlamıyla balık istifi yapılmaktadır.

❑ Yoksul gecekondulu bölgelerinde yaşanan en önemli sorunlardan bir tanesi su sorunudur. Pekçok bölge ya hiç su bulamamakta, ya da pis, sağlıklı sularla yaşamını sürdürmektedir.

❑ Zengin semtler ve iş merkezlerinin bulunduğu bölgeler ıslık ıslıkken, emekçi semtleri karanlıklara hapsedilmektedir. Varolan elektriğin de voltajı düşük olduğundan zorlukla alınan elektrikli cihazlar sık sık bozulmakta, aileler ek masrafla karşı karşıya kalmakta, tesisatlarının eskiliğinden, düzensizliğinden dolayı da kazalar olmaktadır.

❑ Mahallelerde insanlar genellikle sağlıklı binalarda yaşamak zorundadır. Isınma ve havalandırma koşulları yetersiz olan bu evlerin her biri ayrı bir hastalık davetçisidir. Çatısı akar, kışın ayaz olur, yıkılma, çökme tehlikesi vardır. Bunları göze alıp bu evlerde yaşayanlar ise *“belediye ne zaman gelip kondumu yıkacak?”* veya *“ev sahibi ne zaman sokağa atacak?”* tedirginliğini taşımaktadırlar.

❑ Ciddi sağlık sorunları tüm mahalleleri tehdit eder haldedir. Çoğunda lağımlar akar. Çöpler toplanmaz. Pekçok hastalığın nedeni sağlıklı yaşam koşullarıdır. Emekçi halk, parası olmadığı için sağlık hizmetlerinden

mahrumdur. Emekçi semtlerinde sağlık kuruluşları ya hiç yoktur ya yetersizdir, ya da “binası olup doktoru olmayan” kurumlar durumundadır. Çok basit hastalıklar nedeniyle insanların öldüğü, sakat kaldığı binlerce örnek bulmak mümkündür.

❑ Okullar yetersizdir. Ya hiç yoktur, ya ilkokulu var, ortası, lisesi yoktur. Çocuklar, okula gidebilmek için, çeşitli semtlerde hergün kilometrelerce yürürler. Varolan okullarda ise çocuklar bireyci, bencil, halkına, vatanına, ailesine, ana-babasına hayırsız evlatlar olarak yetiştirilir, halkın tüm değerleri ayaklar altına alınır. Tam bir eşkiyalık örneği sergilenerek, güya yasak olmasına rağmen kayıt haraçları alınır, kitap parası, forma parası, spor parası, yakacak parası adı altında emekçi halk resmen soyulur.

❑ Özellikle kışın yoksul emekçi evlerinin ısınma-yakacak sorunu vardır. Halkın ısınma-yakacak sorunları tüccarların, uçkağıtçıların insafına bırakılmış durumdadır. Hem ekonomik yetersizlik hem de kalitesiz yakacak nedeniyle ortaya çıkan ısınma sorunu özellikle çocukların sağlığını tehdit etmektedir.

❑ Gençler uyuşturucu, fuhuş, kumar bataklığına çekilerek gelecekleri karartılmaya çalışılmaktadır. Uyuşturucu, fuhuş, kumar gibi pislikler sadece gençler için değil, genel aile yaşantısı için de ciddi bir tehlike oluşturmaktadır.

❑ Gençlerin ve genel olarak emekçilerin faydalana-cakları spor alanları yoktur. Var olanlar ise seyire yönelik ve kar amaçlıdır.

❑ Yaşam şartlarından dolayı çalışmak zorunda olan çocuklar ve gençler çıraklık ve kalfalıkla ilgili pekçok sorun yaşamaktadır. Ücretlerin yetersizliği yanında, ça-

alışma koşulları da oldukça elverişsizdir.

□ Mahallelerde yaşayan milyonlarca insan sosyal, kültürel imkânlardan mahrumdur. Tiyatro, sinema, kütüphane gibi olanaklara sahip mahalleler neredeyse hiç yoktur. Olsa bile, dar gelirli insanların bunlardan yararlanabilmesi mümkün olmamaktadır.

□ Genç kızlarımız TV, radyo, boyalı basın gibi iletişim araçlarının etkisi altına alınarak ailesine yük haline getirilmeye, asalaklaştırılmaya çalışılmaktadır.

□ Devlet daireleri (özellikle belediyeler) halkın aşagılındığı yerler haline getirilmiş, rüşvetsiz iş yapamaz hale gelmiştir.

□ Mahallelerdeki polis ve jandarma karakolları da aynı durumda olup halka işkence yapılan, bölge esnafını çeşitli yollarla haraca bağlayan zulüm merkezleri durumundadır. Zorunlu bir işi nedeniyle karakola girip hakarete, işkenceye uğramadan çıkanlar kendilerini şanslı saymaktadır.

□ Devlet eliyle örgütlenen ve polis korumasında dolayan faşist çeteler mahallelerde terör estirmektedir. Lümpen ve serserilerden oluşturulan bu çeteler, esnafı, gençleri tehdit etmekte, dövmekte, genç kızlara, kadınlara sarkıntılık yapmaktadırlar. Ülkü Ocağı, Bizim Ocak dergisi, Milli Gençlik Vakfı gibi adlar altında yerler açan bu halk düşmanları, esnafın da yaka silkliği, haraç vermekten bıktığı baş belaları durumundadır. Bu faşist çeteler halkı sindirmek amacıyla geceleri sağa-sola ateş açmakta, emekçilerin işyerlerini, evlerini kundaklamaktadır. Devletin provokasyon ve katliam saldırılarının fiğüranları da yine bu sivil faşistlerdir.

□ Halk düzenin krizi ve ekonomik politikaları sonu-

cunda sürekli yoksullaştırılmakta, alım gücü her geçen gün daha da düşürölmektedir. Halk tüpten şekere, ekmeğe zamlar yatıp zamlar kalkar hale gelmiştir.

□ Mahallelerde çok şayıda kimsesiz, özürlü, bakıma muhtaç insan da yaşamaktadır. Bunlar arasında başını sokacak bir barınağı dahi olmayanlar vardır.

Daha sayılabilecek onlarca, yüzlerce genel ve özel sorunlar vardır elbette. Bunlar ilk akla gelenlerdir.

9.

Yaşadığımız Bu Sorunlara Devlet Kurumları Çözüm Bulabilir mi?

Hayır bulamaz...

Çünkü devlet kurumları bu sorunlara çözüm bulmak bir yana, zaten bu sorunların yaratıcıları durumundadırlar. Ama devlet ve diğer düzen kurumları bu gerçeği gizlemeye çalışır, üstüne üstlük düzen partileri de, sanki sorumlusu kendileri değilmiş gibi, her seçimde bu sorunları seçim malzemesine dönüştürmek isterler.

Biz mücadelelerimizle çok zorladığımızda, ya da onların kamuoyuna yönelik propaganda malzemesine ihtiyaçları olduğunda, bazı sorunları çözerler, ya da çözer gibi yaparlar. Ama çoğu kez bunlar da yarım kalır. Temelleri atılır, devamı gelmez. Bir hizmet başlatılır, bir ay uygulanır, sonra vazgeçilir. Çünkü onların gerçekten çözmek gibi bir niyetleri yoktur.

Yukarıda saydığımız sorunların büyük bölümü belediyelerin çözmesi gereken sorunlarken bir türlü çözülmezler. Çünkü "halka hizmet" yalanıyla belediyelere gelenler ceplerini nasıl dolduracaklarının ve siyasi kadrolaşmalarını nasıl yaratacaklarının hesabını yapmaktan, halka hizmet götürmeye vakit bulamazlar. Yapılan küçük düzenlemeler ise, sanki görevleri gereği değil de bir lütufmuş gibi sunulur. Belediye seçimini kazanan partiye az oyun çıktığı semtler, mahalleler özellikle cezalandırılır ve en zorunlu temel hizmetlerden dahi mahrum bırakılır. Halka düşmanlık diğer devlet kurumları için de geçerlidir. Onlar da egemen güçlerin çıkarlarından başka bir şey düşünmezler. Çünkü düzenin tüm kurumlarında emekçilerin değil, ezenlerin, sömürenlerin idaresi hakimdir.

10.

Sorunlarımıza Kendimiz Çözüm Bulabilir miyiz?

Evet.

Birçok sorunumuzu kendimiz çözebiliriz. Bu düzen içinde kesinlikle çözülemeyecek sorunlar olduğu gibi, düzen içinde şu ya da bu biçimde çözülebilecek olanlar da vardır.

Çözümün de çok çeşitli biçimleri vardır. Diyelim yolumuz bozuk, hepimiz elimize kazma küreği alıp bu sorunu halletmeye çalışabileceğimiz gibi, belediyeyi bu sorunu çözmek zorunda bırakabiliriz. Ama her iki türlü çözümü sağlamak için de bizim başka bir şeye ihtiyacımız vardır; **örgütlülüğe...**

Bütün sorunları yaşayan biziz. Dolayısıyla, sorunlarımız ne, taleplerimiz ne, nasıl çözülür, ne nasıl yapılır- sa daha iyi olur, bunları da en iyi kendimiz biliriz.

İşte tam bu noktada nasıl çözüleceğini bilmek yetmez, ne istediğimizi bilmek yetmez. Asıl önemli olan istediğimizi nasıl elde edeceğimizi, çözümü nasıl uygulayabileceğimizi bilmektir. Elde etmenin yolu, **birlik olmaktır**. Birlik olup mücadele etmektir. Mücadele ve kazanmakta **kararlı olmaktır**. Örgütlendiğimizde, kendi birliğimizi sağladığımızda, dayanışma içinde mücadele ettiğimizde, yardımlaştığımızda sorunlarımızı adım adım çözebiliriz.

Çünkü örgütsüz hak alma mücadelesi sürdürülemez. Halka saldıranlar, halkı sömürenler halk karşısında birleşmişlerdir, tek bir merkezden yönetilmektedirler. Bunların karşısına tek tek kişiler veya gruplar olarak çıkmak bir sonuç vermeyecektir.

Herhangi bir yerde, zulme, sömürtye karşı tek başımıza direnebiliriz. Ama sonuç almamız zordur. Bir fabrika düşünün, tek bir işçi direnebilir, ama koşulları değiştiremez; fabrikanın bütün işçilerinin birleşmesi lazım. O da yetmez, aynı işkolundaki tüm fabrikalardaki işçilerin birleşmesi gerekir... Mahallemizden ele alalım, tek bir kişi belediyeye gidip "yolumuzu yapın" desin, dinlemezler bile onu. Ama mahalleli birleşirse durum değişir. Hele bir de mahalleler birleşirse, işte o zaman durum iyice farklı olur. Kimse bizi dinlememezlik yapamaz, taleplerimizi kolay kolay reddedemezler.

Güzel bir deyişimiz vardır: "*Bir elin nesi var, iki elin sesi var*"... Bizim iki değil, iki yüzbin değil, iki milyon değil, on milyonlarca elimiz var. Bu on milyonlarca elin çıkaracağı sesi düşünün. Ve bu on milyonlarca elin tek bir yumruk gibi bir araya geldiğini düşünün, kim böyle bir yumruğun karşısında durabilir?

Halkın gücünü ortaya çıkarabilmek ve neler yapabileceğini göstermek için *örgütlenmek, daha çok örgütlenmek, birleşmek, daha çok birleşmek* zorunludur.

Halk Meclisi Nedir?

Halk Meclisi halkın kendi **öz örgütlenmesidir**. Halkın ellerini, seslerini birleştireceği bir yerdir.

Peki o zaman “halk kimdir?”

Halk, her türlü sömürücü egemen güçler tarafından ezilen, horlanan, ikinci sınıf insan muamelesi gören, eğitimden sağlığına, örgütlenme hakkına kadar her türlü insanca hakkından yoksun bırakılan insandır.

Bu meclislerde işçisi, memuru, esnafı, işsizi, genci, yaşlısı, mahallede emeğiyle, onuruyla, namusuyla yaşayan tüm emekçiler vardır; ama bu meclislerde ayrıcalıklılar, torpilliler, tuzukurular, sömürenler, zulmedenler, namussuzlar, soyguncular yoktur. Emir verenler yoktur.

Halk Meclisi, halkın, tüm sorunlarını ve çözüm yollarını tartıştığı, tüm katılanların **eşit söz hakkına** sahip olduğu, ortak kararlar aldığı, kararların yine kararı alanlar, yani halk tarafından hayata geçirildiği bir halk örgütlenmesidir.

Halk ne istiyorsa, Meclislerin hedefi de odur. Halk, sömürülmemek, ezilmemek, insanca yaşamak, çocuklarını güvence altında büyütmek, yaşlandığında güvence altında olmak ister. Ülkesinin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını başkalarının sömürmemesini, değişik uluslardan, din ve mezheplerden insanların kardeşçe birlikte yaşamasını ister. Özgürlüklerin, hakların kağıt üzerinde ya da sözde kalmamasını ister. İşte bu anlamdadır ki, Halk Meclisi, halkın insanca, onurlu bir yaşam için oluşturduğu bir örgütlenmedir. Halka karşı olan güçlere, bu güçlerin baskılarına, yasaklarına, zulmüne karşı halkın çıkarlarını savunmak için oluşturulur.

Halk Meclisleri'nin Görevi ve İşlevi Ne Olacaktır?

Halk Meclisleri'nin görevleri ve işlevleri şöyle sıralanabilir:

a- Mahallelerde yaşanan sorunların en azından bir kısmını dayanışma ve mücadele içinde **çözmemizi** mümkün hale getirecektir.

b- Tüm ulusal, dinsel, mesleki ayrımlarına rağmen, ortak sorunlar, ortak çıkarlar temelinde Kürt, Türk ya da Alevi, Sunni ya da işçi, memur, öğrenci, esnaf halkın her kesiminin **birliğini** sağlayacaktır.

c- O Meclis bölgesinde sömürüye, zulme karşı olan tüm örgüt, kurum ve kuruluşların **birliğini** mücadele içinde sağlayacaktır.

d- Mahallelerde halka yönelebilecek saldırılara karşı halkın **direnişini** güçlendirecek; can güvenliğini sağlamaya, devlet terörünün kitleleri sindirmesinin önüne geçmeye, devlet terörünün vereceği zararı en aza indirmeye çalışacak bir yapı olacaktır.

e- Sorunlarını çözmek, taleplerini kazanmak için mücadele eden herkese **sorunların asıl kaynağını**, daha adil, eşit, özgür bir yaşamı kazanmanın asıl yolunu gösterecektir.

f- Halkın farklı meslek, din, mezhep, uluslara ait, farklı ekonomik, kültürel koşulları olan çok çeşitli kesimleri arasında **dayanışmayı** sağlamak için somut bir zemin olacaktır.

g- Halkın **yaratıcılığını** ve olanaklarını mücadeleye kazandıracaktır.

h- Halkın **kendi gücünün** farkına varmasını, kendine

güven kazanmasını sağlayacaktır.

ı- Halkın bugününe, yarınına ve geleceğine ilişkin, neyi nasıl yapacağına ilişkin **söz ve karar hakkını** kullanmasını sağlayacaktır.

j- Egemen güçlerin gücü karşısında güçsüz görünen halkı bir araya getirerek **hesaba katılan ciddiye alınan** bir güç ortaya çıkaracak ve giderek halkın gerçek gücünün görülmesini sağlayacaktır.

k- Halkın tüm bu pratiğin ve ilişkilerin içinde **kendi kendini yönetmeyi** öğrenmesini sağlayacaktır.

Neden Halk Meclisleri Diyoruz?

Bugün bölge ve alanlarda farklı içerik ve amaçlarda kitle örgütlenmeleri vardır. Bunların çoğu halkın mücadelesinin yarattığı olumlu girişimler, mücadeleyi bugünlere getiren birikimlerdir. Bugün özellikle emekçi semtlerinde mücadelenin ve halkın arayışının geldiği nokta bunlardan farklı, kitlelerin içinde yerleşmiş bakımdan bunları aşan bir örgütlenme yaratmayı zorunlu ve mümkün kılmaktadır. Meclisler bugüne, sürece denk düşen halkın öz örgütlenmeleridir. Geçmişin deneylerini bağrında toplayan bir biçimleniştir.

Çevremizde varolan çok çeşitli örgütlülüklere baktığımızda bunların örneğin meslekler, örneğin işkolları, ya da örneğin milliyetler, ya da inançlar, ya da hemşehricilik temelinde oluşturulduğunu görürüz. Oluşturma görevini önümüze koyduğumuz Meclis ise, tüm bunlardan farklı olarak hangi meslekten olursa olsun, hangi milliyetten, inançtan, hangi yaştan olursa olsun, nereli olursa olsun halkın bütününe açık olacaktır. İşte adındaki **"HALK"** sözcüğü bundan dolayıdır.

Meclislerin önemli özelliklerinden biri temsil sistemiyle, tüzüğüyle, kimin neyi, nasıl yapacağını belli olduğu, halkla bütünleşmiş bir kitle örgütlenmesi olmasıdır. Yine çevremizdeki çeşitli örgütlülüklere baktığımızda görürüz ki, hemen hepsinin işleyişinde bir bürokratiklik, tabanı dışlama sözkonusudur. **"Yönetim kurulları"** yapar, eder, bitirir. Kararlar almak sadece **"sorumlu idarecilerin"** işidir. Oluşturma görevini önümüze koyduğumuz örgütlülükte böyle olmayacaktır. Burada katı-

lan herkes **doğrudan** söz hakkına sahip olacak, kararlara **doğrudan** katılacaktır. Halkın çeşitli kesimlerinin bir araya gelip tartıştığı bir yer olacaktır. Halkın iradesi burada kendini açıkça ortaya koyacaktır. İşte adındaki **“MECLİS”** sözcüğü de bundan dolaydır.

Bölge ve alanlardaki dernek, sendika ve diğer kurumlar varlıklarını, faaliyetlerini yine sürdürebilecektir. Ama emekçi semtlerinde, mahallelerdeki tüm halk güçleri meclislerde birleşecektir.

Meclis; halkın dayanışmasının,
mücadelesinin ve güçlerin birliğinin,
en geniş demokrasinin işletilmesinin,
somut kazanımlara ulaşmanın,
kitle örgütleri olacaktır.

Meclisleri kurarak, yaygınlaştırarak ve ülke düzeyinde merkezileştirerek, halkın büyük potansiyelini örgütlü dev bir güce dönüştürebiliriz.

Hayır.

Halk Meclisleri, gizli bir kurum değildir. Açık meşru bir kurumdur.

Halk Meclisleri, halkın meşru, demokratik örgütlenmeleridir. Meşruluk haklılığı, doğruluğu ifade eder.

Meclislerin meşru olmayan, haklı olmayan tek bir talebi yoktur. İnsanca bir yaşam, adalet, eşitlik, özgürlük dünyanın en meşru ve haklı talepleridir. Halk Meclisleri işte bunları talep ettiği, bunlar için bir mücadele yürüttüğünden dolayıdır ki, sonuna kadar meşrudur. Halk Meclislerinin yasal faaliyetleri olacağı gibi, kendini yasalarla sınırlamayan faaliyetleri de olacaktır. Ama tüm faaliyetler kitlelerin gözleri önünde, onların katkıları, karar ve iradeleriyle gerçekleşecektir.

Ülkemizde demokratik mücadelenin sürdürülüş biçimi budur.

Bizim gibi ülkelerde Halk Meclisleri'nin veya farklı amaçlarla oluşturulmuş örgütlenmelerin, kendilerini yasalarla sınırladıkları noktada hiçbir sorunu çözebilmele-ri, hiçbir haklarını kazanabilmeleri mümkün değildir. Çünkü yürürlükte olan anayasa ve yasalar halka hiç bir hareket alanı bırakmamaktadır. Örneğin Anayasa'nın "*kişi hak ve özgürlükleri*"ni sıralayan bölümüne bakıldığında, halkın kullanabileceği hak ve özgürlükler maddeler halinde alt alta yazılmıştır. Ne var ki, her madde- nin sonuna eklenen ve "*ancak, ama, fakat...*" diye başlayan cümlelerle de bu hak ve özgürlüklerin devlet tara-

findan nasıl kısıtlanabileceği veya ortadan kaldırılabilceği anlatılmıştır. Anayasanın bu bölümü, adeta halkın hiçbir hak ve özgürlükten yararlanamamasını yasallaştırmak için yazılmıştır.

Anayasanın yanında Anti-Terör Yasası, Basın Yasası, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası, Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasası, İller Yasası gibi birçok yasa bu halka kısıntı düzeyinde dahi demokratik hak ve özgürlük bırakmamaktadır. Hatta, her gelen hükümet ve meclis bu yasaları daha da ağırlaştırmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Şimdi, böyle bir ülkede demokratik mücadele verilmeyecek mi? Bu mücadele için örgütlenmeler oluşturulmayacak mı?

Elbette ki, hem kitlelerin demokratik mücadelesi olacak, hem de bu mücadeleyi sürdürmek için şart olan örgütlenmeler oluşturulacaktır. Bunlar, dernek, sendika türü "yasal" örgütlenmeler olabileceği gibi, çok çeşitli alanlarda oluşturulan özel olarak yasal bir başvurunun yapılmadığı, ama meşruluğu olan, açık, legal örgütlenmeler de olabilir. Halk Meclisleri işte bu tür **açık, legal, meşru** bir örgütlülüktür.

Örneğin; Kızılay'da toplanmak yasaktır. Ama Kızılay meydanı defalarca emekçiler tarafından zaptedilmiştir.

Örneğin, bu ülkede bir dilekçenin altına toplu imza atmak da yasal değildir. Ama bunlar halkın mücadelesi tarafından çoktan aşılmış ve yasalar kâğıt üzerinde kalmıştır.

Televizyonlarda hergün görüyoruz, binlerce, onbinlerce işçi, memur yürüyor; işte onlar yasalara rağmen yürüyorlar. Yaptıkları yasal değil, ama haklı ve meşru-

lar. Polis zaman zaman saldırıyor, ancak yine de yürüme hakkını kafalarımızdan silemiyor. Örneğin; mahallemizde üst geçit bulunmadığı için bir trafik kazası olduğunda, çocuğumuz can verdiğinde, bunu protesto etmek için valiliğe başvurup yasal izin almak kimsenin aklına dahi gelmemiştir, anında yol trafiğe kapatılarak, sorumlulardan hesap sorulması istenmiştir. Yasalara bakılırsa bu da suçtur. Ama binlerce insan bu suçu işlemekten çekinmemiş dahası hiç kimse de onlara birşey yapamamıştır.

Örnekler çoğaltılabilir...

Halka bunları yaptıran, yaptığı işin haklılığına, doğruluğuna, gerekliliğine, yani kendi meşruluğuna duyduğu inançtır. Yani kısacası yaptığımızda haklı isek, doğru bir şey yapıyorsak, namuslu, onurlu bir işse, o iş meşru demektir. Halk Meclisleri de böyledir. Ve haklılık, doğruluk, namusluluk gibi tüm bu niteliklere sahip olduğu için de meşru bir halk örgütlülüğüdür.

Halk Meclisleri bu meşrulukla hareket edeceklerdir.

16.

Halk Meclisleri Kendi Dışındaki Kitle Örgütlenmelerine Nasıl Bakar?

Öncelikle belirtmek gerekir ki, elbette Halk Meclisleri dışında da kitle örgütlenmeleri olacaktır. Vardır da.

Herşeyden önce, hemen hemen en yaygın kitle örgüt-lülükleri olarak, memurların, işçilerin sendikaları vardır. Bugün mahallelerde özellikle inanç ve bölge temeline dayanan dernekler vardır. Esnaf dernekleri, spor klüple-ri, kültürel kuruluşlar vardır. Bu örgütlenmeler aynı si-yasi düşünceleri paylaşmasalar da belli konulardaki or-taklıklar temelinde oluşturulmuş kitle örgütlenmeleridir.

Mahallelerde ve alanlarda tekil konular nedeniyle çok çeşitli geçici birliktelikler de oluşturulmaktadır. Örneğin, muhtarlık seçimlerinde, belediye seçimlerinde, ya da belli bir sorunun çözümü için. Bunlar da kitle ör-gütlenmeleridir.

Yine bir çok mahallede "... Güzelleştirme Derneği", "... Kültür Derneği" vb. çeşitli isimlerde kitle örgütlen-meleri vardır. Ancak bilindiği gibi bunların bir kısmının da kuruluş amaçlarıyla pek bir ilişkisi yoktur. Çok çeşit-li hesaplar ve çıkarlar nedeniyle kurulmuş olanlar da vardır.

Halk Meclisi, son belirttiğimiz türdekiler hariç, bü-tün bu örgüt-lülükleri yadsımaz. Onları gereksiz görmez. Tersine her biri kendi alanında, kendi görevlerini yerine getirirler. Halk Meclisi bunlarla gerektiğinde ortak ça-lışmak üzere işbirliği yapmayı esas alır, aynı zamanda da bunların üyelerini Halk Meclisleri içinde yeralmaya çağırır.

Halk Meclisleri Kurulmazsa Ne Olur?

Bu soruya iki bölümde cevap verilebilir;

a- Halk açısından: Bugünkü koşullarda ne farklı türdeki yüzlerce derneğin ne de çeşitli mesleki örgütlenmelerin halkın kendi örgütlülüklerini yaratamadığı, mevcut örgütlülükler içinde halkın söz ve karar hakkını güvenceye alıp halkın insiyatifini harekete geçiremediği defalarca denenmiş ve kanıtlanmıştır. Halk Meclisleri bugünün özgün koşullarında kitlelerin demokratik öz örgütlenmeleridir.

Kurulamaması, yaygınlaştıramaması durumunda, şimdiye kadar deneneler daha da kısırlaşarak, halka yabancılaşarak, halkın dışında halk adına hareket etmeye devam edecek ve halkın örgütsüzlüğü, mücadeleye tam olarak katılmaması, kendine güvensizliği, korkuları, zayıflıkları sürecektir. Ve egemen güçler milliyetler, dinler ve mezhepler temelinde halkı bölerek, birbirine düşürerek, ırkçılık yaparak kitleleri örgütsüz kalmaya teşvik edecek, örgütlenme girişimlerini terörüyle dağıtmaya çalışacak ve sonunda kitleler günlük maişet derdi içinde ezilmeye devam edecektir.

Varolan sorunlar mahallemizde binlerce insanın ve ülke genelinde milyonlarca insanın tek tek tepkisine rağmen devam eder durur. Hatta düzenin krizinin artacağı düşünüldüğünde, halkın sorunları daha da boyutlanacaktır. Dayanılmaz acıları katlanarak sürecektir. Eklemek hergün biraz daha pahalılaşmaya, hergün yüzlerce-miz, binlercemiz işsiz kalmaya devam edecektir. Polisi, askeri pervasızlığını daha da artıracaktır. Tüm gelenek

ve göreneklerimiz daha da çok yozlaştırılacak, yaşlılar ve gençler birbirine iyice yabancı hale gelecektir, bireycilik, bencillik iyice güçlenecek, tüm bunlar dayanışma, birlik, beraberlik duygularını daha da zayıflatacaktır. Burjuva politikacılar halkı yine oyalamaya, ona yalan söylemeye devam edecek, halk sorunların çözümünü başkalarından bekleyip duracaktır.

b- Devrimciler açısından: Çeşitli kesimlerin demokratik öz örgütlenmeleri yaratılamadığında, halkın dışında sınırlı sayıda taraftarla hareket edilecek, halka rağmen halk için konuşulacak ama halk mücadeleye büyük bir kitlesellikle katılmayacaktır. Zaman zaman katılsa dahi tekrar geri çekilecektir. Çeşitli demekler ve mesleki örgütler büyük oranda kitlelerden kopmuş kendi üyelerini dahi yönetemez durumdadırlar. Buralar genellikle çeşitli kesimlerin yönetim için didiği, halkın ise bu kavgadan bir şey anlamayıp uzak durduğu yerler haline gelmiştir. Meclisler işte bu noktada, halktan yana olduğunu iddia eden güçlerin ne kadar halktan yana, ne kadar halktan uzak olduklarının ortaya çıkacağı kurumlar olacaktır.

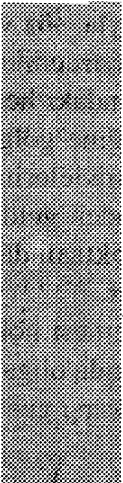
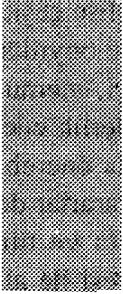
Bu örgütlülükler yaratılamadığında, öfke içindeki ve düzenden iyice uzaklaşan halk potansiyeli değerlendirilememiş, düzenden kopuş içinde olan halkın tekrar düzene bağlanmasına izin verilmiş olacaktır. Düzen politikacılarının halkı kandırmasına izin verilmiş olacaktır. *"Kitleselleşme"*, *"kitle örgütlülükleri yaratma"* noktasında sorunlar, sıkıntılar sürecektir. Devrimin ana gücü halktır. Halk düzenin etkilerinden kurtulabildiği, aradığının kendisi olduğunu görebildiği noktada devrim mücadelesinin farkına varacak, onun önemini kavrayacak ve devrimi omuzlayacaktır. Yaratıcılığı ve olanaklarıyla

devrim safına katılabilecektir. Meclisler olmadığı noktada bunun gerçekleşmesi daha sancılı, sınırlı olacaktır. Meclisler devrimciler açısından aynı zamanda, halklaşmanın, halk değerleriyle donanmanın zemindirler ve bu tür örgütlülüklerden yoksun kalındığı sürece bu noktadaki olumsuzluklar ve yabancılaşma da sürecektir.

Devrimci siyasal örgütler; ideolojik birliğe, belli bir devrim ve örgüt anlayışına sahip, iç işleyişinde merkezi yanın belirleyici olduğu ve tüm bunların da ötesinde, program ve mücadelesi itibarıyla, kendisini şu ya da bu alanla, şu ya da bu konuyla sınırlamayan, **siyasi iktidarı hedef alan** örgütlenmelerdir. Devrimci bir örgüt, sendika, meclis, dernek ya da benzeri, legal ve illegal, politik ve askeri tüm örgütlülükleri devrim hedefine yönlendirmeye çalışan, bunların birlikte hareketini sağlayan bir organizasyondur. Bu anlamda amaç ve biçim itibarıyla Meclisler ve siyasi örgütler ne aynılaştırılabilir, ne de kıyaslanabilirler.

Meclisler ise ideolojik birliği esas alan devrimci siyasal örgütlerden farklı olarak, siyasi düşünceleri farklı olsa da meclislerin amaçları çerçevesinde biraraya gelen insanların oluşturduğu demokratik örgütlenmelerdir. İçinde sosyalist, devrimci olandan, yurtsever, demokrat olana kadar, hatta “sağcı” olarak bilinen düzen partisi taraftarlarına kadar siyasi düşünceleri farklı olan kesimleri ve herhangi bir siyasi eğilimi, niteliği olmayan ancak halkın sorunları ve çıkarları temelinde Meclislere katılan insanları barındırır. Kitle örgütlenmesidir. Mücadele hedefleri de kendi içinde sınırlılıklar taşır, çeşitli konularda siyasi tavır alış içine girebilirse de talepleri daha çok ekonomik-demokratik nitelikler gösterir; hedefi direkt siyasal iktidarın alınması değildir. Meclislerin çözmeye çalıştığı konuların kapsamının genişlemesi,

siyasal niteliğinin gelişmesi ve doğrudan devrim müca-
delesinin alt organları haline gelebilmeleri ise ancak sü-
reç ve doğru önderlik sorunudur.

19.

Halk Meclisleri Bir Siyasal Örgütün Özel Bir Örgütlenme Biçimi midir? Ya da Herhangi Bir Siyasal Örgütlenmeye Bağlı mı Çalışır?

Hayır...

Halk Meclisleri hiçbir siyasal örgütün özel bir örgütlenme biçimi değildir, hiçbir siyasal örgütlenmeye bağlı çalışmazlar. Meclisler içinde elbette o Meclis bölgesinde bulunan devrimci örgütlerden, demokrat, yurtsever çevrelerden insanlar da olacaktır. Bunlar Meclise çeşitli öneriler, politikalar da sunabilirler. Ülkemizde onyıllardır ekonomik, demokratik mücadelelere, işçi, memur, gecekondu emekçilerinin mücadelelerine önderlik eden devrimcilerin elbette bu tecrübenin sonucunda önerebilecekleri çok şey vardır ve olacaktır. Ancak kararlar değişik önerilerin, politikaların tartışılmasıyla ve tüm meclis üyelerinin, delegelerinin ortak düşüncesi ile alınır.

Meclisler halkın her kesimine açık olmasıyla, söz ve karar hakkının katılan herkeste olmasıyla ayırdedilen halkın kendi öz örgütlenmesidir. Bunun dışındaki herhangi bir şekillenme, Meclislerin asıl niteliğine gölge düşürür, ortadan kaldırır. Meclisler kendi iradelerine bağlı çalışırlar. Meclise gelen önerilerin kimden geldiğine bakılmaksızın doğruluğu-yanlışlığı noktasından hareket edilerek değerlendirmeler yapılmalıdır.

Meclislerin bu niteliğinin dejenere edilmemesi noktasında azami dikkat gösterilirken, aynı zamanda oligarşinin Meclislerde devrimcilerin yeralmasına karşı geliş-

tireceği demagogiler karşısında da duyarlı olunmalı, bu demagogilere karşı devrimcilerin hayatın her alanındaki varlığı ve meşruluğu savunulmalıdır.

Halk Meclisi Nasıl Kurulacak?

Halk Meclisinin kuruluşu için atacağımız tüm adımlarda, izleyeceğimiz aşamalarda belirleyici olan bunda ısrarlı olmak emek vermek, halka gitmektir. Daha kuruluş aşamasında çeşitli kesimler farklı düşünce ve niyetlerle sabote edici, engelleyici roller üstlenebilirler. İktidar güçleri *“sorunlarınızı biz çözeriz, yeter ki bu tür oluşumlara katılmayın”* gibi telkin ve propagandalarla kitleleri örgütlülüğten caydırmaya çalışabilirler. Halkın örgütlenmesine ideolojik, fiziki saldırılarla engel olmak isteyebilirler. Keza *“falan örgüt kullanıyor”* gibi demagogiler yapacaklardır. Bütün bunlar karşısında sabır, özen ve inatla halka gerçekleri anlatmamız ve halkı kendi kendisini yönetebileceğine inandırmamız gerekiyor.

Bunu başarabildiğimiz ölçüde Meclisin hangi aşamalardan geçerek kurulacağı sorunu, yalnızca bir biçim sorunu haline gelir. Ki bu da her yerde farklı farklı biçimlendirilebilir.

Meclisleri kurmanın gündeme geldiği hiç bir mahalle, emekçi semti yeni oluşmuş değildir elbette. Hemen hepsinin şöyle ya da böyle bir mücadele geçmişi vardır. İnsanların birbirini tanıması sözkonusudur. Halk Meclisleri kuruluşundaki ilk adım bu bilgiler üzerinden hareketle, öncelikle mahallede o güne kadarki mücadeleler içinde yer almış, örgütlenmenin, Meclislerin önemini kavramış insanların biraraya getirilmesiyle atılabilir.

Meclislerin ne olduğu, nasıl oluşturulabileceği üzerine bu ilk katılımcıların netleşmesini sağlayacak çalış-

malar özel bir önem taşır. Bu adımı takiben bölgede ulaşılacak, gidilecek kurum, kuruluş, siyasi anlayış ve kişilerin kimler olduğu tespit edilir. Buralara kimlerin gidip konuşacağı belirlenerek görev dağılımı yapılır. Konuşmaya gidilen kurum, kuruluş ve kişilerin düşünceleri alınıp, tekrar, konuşulan çevrelerin de katılımıyla daha geniş toplantılar yapılır. Süreç bu tarzda gelişir, giderek genişleyen toplantılar birbirini takip eder.

Bu noktadan itibaren elbette mahallenin, semtin koşullarına, faaliyeti yürütenlerin durumlarına göre, çalışmalar çok özgün biçimler alabilir. Bunları mutlaklaştırmadan, yaratıcı bir tarzda bölgedeki herkese ulaşmayı sağlayacak yöntemler belirlenir. Çalışma yeter bir noktaya gelince Meclisin kimlerden, kaç kişiden kurulacağı, görevlerinin, öncelikle el atacağı konuların neler olacağı, delegelerin kimler olacağı, nasıl seçileceği vb... konularında meclisin kuralları genel hatlarıyla belirleterek meclis oluşturulur ve ilan edilir.

21.

Nasıl Bir Kitle Çalışması Yapmalıyız?

Meclislerin zorunluluğunu kavramak ve başarma kararlılığı kadar önemli diğer bir nokta da *kitlelere güven* duymaktır.

Bu güven temelinde günlük olumsuzluklardan, karşımıza çıkabilecek bireyci, hesapçı yaklaşımlardan yılmadan, sabırlı ve sonuç almayı hedefleyen bir kitle çalışması yapmalıyız.

Bugünün ihtiyaçlarını ve yapılması gerekenleri biz kavradıysak, bunları başkalarına da kavratabileceğimize inanmalı, insanları ikna etmek için emek harcamalıyız. Elbette insanların çok çeşitli şartlanmışlıkları, zayıflıkları, kuşku ve güvensizlikleri vardır, ama biz her soruya bıkip uşanmadan doyurucu cevaplar verebilmeliyiz.

Meclisler çerçevesinde yürütülecek kitle çalışması kitlenin "*desteğini*" değil, *aktif katılımını* sağlamak amacı temelinde şekillenmelidir. İnsanlar kendilerini sadece destek sunan, çalışmalara yardımcı olan kişiler olarak görmemelidir. Ulaştığımız her insan, kendini Meclisleri kurup kitleleşleştirmek için sorumluluk ve inisiyatif sahibi hissetmelidir. Kitle çalışmasında, çözülmesi gereken sorunların, halkın tamamının sorunları olduğunu, taleplerimizi hep birlikte istersek alabileceğimizi anlatarak bu taleplerin sahiplenilmesini sağlamalıyız.

Özellikle Meclislerin kuruluş aşamasında, *iradi, programlı* bir çalışma yürütülmeli, yönlendirici ve denetleyici olmalıyız. Bunun için birebir görüşmeler ve

gündemi belirlenmiş toplantılar örgütlenmelidir.

Çalışmalarımızda hiçbir şey *tesadüfe, kendiliğindenciliğe* bırakılmamalı, önümüze koyduğumuz hedeflere ulaşmak için ciddi bir kitle faaliyeti sürdürülmelidir.

Gerek Meclislerin kuruluş aşamasında, gerek kurulduktan sonra, sadece kitlelere öğreten değil aynı zamanda onlardan *öğrenen* olunmalıdır. Ne istiyorlar, ne düşünüyorlar, tecrübeleriyle meselelere nasıl yaklaşıyorlar, bunları öğrenip en başta da Meclis çalışmalarında rehberimiz haline getirdiğimizde kitle çalışmasında daha hızlı yol alabilmemiz mümkün olur.

Mahallenin, bölgenin sorunlarına vakıf olmak, insanların özelliklerini tanımak konusunda azami çaba gösterilmelidir. Bu çabalardan çıkaracağımız sonuçlar temelinde, gerek sorunlar, gerekse de insanlar konusunda bir öncelik sıralamasına gidilmelidir. Ancak bu yaklaşım biçimi, bizi özellikle insanlar konusunda seçmeciliğe, dışlayıcı olmaya da götürmemelidir. Herkese gitme ve herkesi kucaklama hedefi gözden kaçırılmamalıdır.

Hantal, bürokrat, ertelemeci çalışma tarzını kesinlikle reddetmeli, kendine güvenli, atak bir tarz tutturmalıyız. Kitle çalışması dediğimiz şeyin özü, esası *emektir*. Meclisler de bu yanılla yoğun bir emeğin ürünü olacaktır.

Halk Meclislerinde Kimler Yeralabilir?

Halk Meclislerinde, her türlü sömürü ve zulme karşı, adaletten, eşitlikten, özgürlükten yana olan, vatanını ve halkını seven, satılmayan, zalimlere hizmet etmeyen, halka karşı suç işlememiş, sorunları için mücadele etmek isteyen, halkın çıkarlarını savunan ve halkın iradesine uyacak, namuslu, dürüst herkes yer alabilir.

Halk Meclisi, adıyla da, katılımcılarıyla da, işleyişiyle de halkın meclisidir. Bu anlamda da **emeğiyle geçinen, onuruyla yaşayan herkese açıktır.**

Halk Meclislerine katılım için hiç bir dil, din, ırk, mezhep şartı aranmaz, böyle bir ayrım güdülmez.

Halk Meclislerine katılım için, mücadele etmek isteyen, meclisin kararlarına, iradesine uyacak olan halktan bir insanın daha önce şu ya da bu düzen partisine üye olmuş, oy vermiş olması bir engel teşkil etmez.

Kısacası, halkın çıkarları için mücadele etmek ve halkın iradesine uymak temelinde Halk meclislerinde,

İşçi, memur, öğrenci, doktor, avukat, mühendis, esnaf, işsiz, ev kadını... Ezilen, sömürülen, düzenle çelişkileri olan **her sınıf ve tabakadan,**

Yaşlı, genç, erkek, kadın, **her yaş ve cinsten,**

Alevi, Sunni ve diğer **tüm inançlardan,**

Türk, Kürt, Laz, Çerkes, Arap, Gürcü, Boşnak **her milliyetten,**

Karadeniz'den, Trakya'dan, İç Anadolu'dan Akdeniz'den, Ege'den, Kürdistan'dan **tüm bölge ve şehirlerden insanlar YERALABİLİR.**

Halk Meclisi Nasıl Karar Alır?

Halk Meclisinde kararları almanın bir kaç değişik biçimi ve yolu olabilir.

Birincisi, kararlar tüm Meclis üyelerinin katıldığı toplantılarda alınır. Meclis toplantısının başında tüm üyelerin katkısıyla “gündem” belirlenir, gündeme alınan konular, sorunlar ve öneriler üzerine yine tüm üyelerin katılımıyla gerekli ve yeterli tartışmalar yapıldıktan sonra konu üyelerin oylarına sunulur. Kararlar üyelerin yarısından çoğunun onay vermesiyle alınır.

İkinci olarak, kararlar tüm üyelerin katılamadığı sadece delegelerin katılımıyla yapılan toplantılarda da alınabilir. Bu toplantılarda da aynı prosedür uygulanır.

Ancak delegeler meclis toplantısına mutlaka delegesi oldukları tüm üyelerin düşünce ve önerileri ile gelir. Delegelerin toplantılar öncesi ev ev, üye üye konuşup görüşmesiyle, tüm üyeler toplantıdan ve gündeminden haberdar olmuş, ileteceklerini delegelerine belirtmiş, Meclise ulaştırmış olurlar. Önerileri meclise sunan delegeler birbirlerini ikna sürecini işlettikten, yani yeterince tartışıp değerlendirdikten sonra, yine meclisin belirleyeceği bir biçimde (el kaldırma, sandığa oy atma, gizli oy-açık sayım vb...) oy çokluğuyla karar alınır.

Delege Nedir?

Delege; bölge-semt halkının belli bir kısmının temsilcisidir. Temsil ettiği kitlenin istek ve taleplerini dile getiren, Meclisin kararlarını kitlelere götüren, yalnız bununla sınırlı kalmayıp bölge genelindeki sorunlara kafa yoran, halkın bir bütün olarak sorunlarını anlamaya ve çözüm üretmeye çalışan Meclis üyesidir.

Herhangi bir bölge veya birimde meclis kuruluyorsa, henüz başlangıç aşamasındaysa ve çok yoğun bir katılım yoksa, meclis tüm üyeleriyle birlikte tartışıp karar almayı tercih etmelidir. Ama katılımın artması ile bütün üyelerle karar almanın koşulları ortadan kalktığında, doğal olarak delegelik sistemini getirmek gerekecektir.

Delegeliğin nasıl biçimleneceği her bölgenin, meclisin yapısına göre değişebilir. Delegeliğin, bölgenin bölümlere ayrılması mı yoksa sokak esasına göre mi şekilleneceği veya başka bir biçimin mi tercih edileceği, meclisin faaliyeti içerisinde ve meclisin kararı ile belirlenecektir.

Örneğin, Meclisin sokak sokak örgütlenmeyi esas aldığı varsayarsak, her on üyenin bir delegeyle temsil edileceği belirlenmişse, 50 üyenin olduğu bir sokaktan 5 delege belirlenecek demektir. Ama illa sokak ya da semtin belli bölümlere ayrılması biçimi olacak diye de bir koşul olamaz. Aslanan halkın iradesini en iyi biçimde ortaya çıkarabilmektir. Delegelik sistemi de, biçimi ne olursa olsun, bunu sağlamalıdır. Başlangıçta farklı yerlerde kurulan Meclislerde farklı biçimler de ortaya çıkabilir. Ancak bunlar Meclisin karakterini değiştirmez.

Delegelerin Görevleri Nelerdir?

Delegelerin görevleri özetle şöyle sıralanabilir;

a- Halkın istek ve taleplerini, önerilerini alarak Meclise taşımak,

b- Meclis toplantılarına düzenli katılmak,

c- Mecliste alınan kararları hızla halka ulaştırmak,

d- Meclisin aldığı kararların uygulanmasını sağlamak, onları pratikte hayata geçirmek için bizzat canla-başla çalışmak,

e- Meclis üyesi olmasa bile Meclisin iradesini kabul eden insanlara çeşitli görev ve sorumluluklar vererek onları da çalışmaya sevk etmek.

Delegeler Meclisin canlı bir işleyişe kavuşturulmasında, iş yapan bir Meclis haline getirilmesinde ve Meclisin çeşitli kesimleri kucaklamasında çok önemli, tabiri caizse kilit bir rol üstlenirler.

Delegelik sisteminin Meclisin ruhuna aykırı bir bürokrasiye dönüşmemesi için delegelerin temsilcisi oldukları insanlarla sürekli görüş alış verişi içinde olmaları son derece önemlidir. Toplantıların öncesinde ve sonrasında özellikle kurulması gereken bu ilişki, Meclisin tüm üyelerin katılımıyla toplanamadığı durumlarda, Meclisin yaşamasını ve ayakta kalmasını, üyelerinin ondan kopmamasını ve ona yabancılaşmamasını sağlayacak en önemli ilişki biçimlerinden biridir.

Delegeler Kimlerden Oluşacak Ve Nasıl Belirlenecek?

Delegeler mahallede dürüst, güvenilir, saygınlığı olan, halkın sorunlarına duyarlı olan, sorunların çözümü doğrultusunda mücadele etmek isteyen insanlardan oluşacaktır.

Delege, kitlenin Meclisteki temsilcisi olduğu için **temsil etme** özellikleri taşımalıdır. Yaşamıyla, ahlakıyla, ilişkileriyle, sorunlara kafa yorup çözümler üretmesiyle, fedakarlıklardan kaçınmamasıyla bu temsile layık olmalıdır.

Delegeler atanmaz, bizzat Meclis üyeleri tarafından seçilir ve belirlenir. Örneğin mahalledeki sokaklar temelinde delegeler belirlenecekse o sokaklarda oturanlar ayrı ayrı kendi sokaklarının delegelerini belirlerler. Meclis üyeleri, delegelerini aralarında konuşup anlaşarak da, gerekirse oylama yaparak da belirleyebilirler. Bunda önemli olan gerçekten delegeliğin hakkını verecek, gereken emek ve özveriyi gösterebilecek olanların bu göreve seçilmesidir. Meclis hiç bir vesileyle bürokratik mekanizmalara sapmamalıdır. Onu egemen sınıfların kurumlarından ayırdeden bu en önemli yanı, her konuda titizlikle muhafaza edilmelidir.

Meclisin kurulduğu bölgede, birimde bulunan çeşitli kültürel, sportif ve diğer çeşitli dernek, klüp gibi kurumlar da Mecliste temsil edilmek istiyorlarsa Meclise ve çalışmalarına aktif olarak katılmalıdırlar, Meclis bu kurumların nasıl temsil edilebileceğine, geniş katılımlarının nasıl sağlanabileceğine ilişkin gerekli gördüğünde

• özel biçimler belirleyebilir.

Ayrıca Meclislerde şehit ve tutsak ailelerinin delege kontenjanları olmalıdır. Mecliste üye olma yaşının altındaki genç insanların temsili için de uygun bir delege-lik biçimi belirlenebilir.

**Mahallemizde Yeralan Yöre ve İnanç
Temelindeki Dernekler, Esnaf Dernekleri,
Spor Kulüpleri... Gibi Kuruluşlar Halk
Meclisine Katılabilirler mi?**

Evet...

Mahallemizde yeralan yöre, inanç temelindeki dernekler, spor, kültür, esnaf dernekleri, muhtarlık gibi kuruluşlar mahalle halkının belli kısmını şu ya da bu doğrultuda harekete geçirebilen kuruluşlardır. Bu yönüyle mahallelerde kısmen örgütlü, etkili sayılabilecek kesimlerdir. Bu, açık ki, Meclislerin oluşturulmasında önemli bir avantaj oluşturabilir.

Bu kuruluşlar aracılığıyla hem mahalledeki çeşitli kesimlerin sorun ve talepleri Meclise doğrudan yansıtılmış olacak, hem de Meclislerin ve bu kuruluşların etkinliklerini ortaklaştırmaları, etkinliklerde birbirlerine destek vermeleri, giderek dayanışmayı ve kolektif faaliyetleri güçlendirecek, bu ilişki Meclisin zenginliklerinden biri olacaktır.

Meclislerin bu kurumları kapsamayı, kucaklaması doğası gereğidir. Çünkü bölgede yaşanan tüm sorunlar meclisi ilgilendirir ve meclisin gündemindedir. Bu derneklerin, kurumların üyelerinin en azından bir kısmı Meclisin de üyeleri olacakları için, Meclis bunların sorunlarını kendi üyelerinin sorunu olarak görüp ele alacaktır. Bu tür kurumlar, kuruluşlar elbette Meclis oluştuğunda da varlıklarını sürdürürler, ancak bu kurumlar açısından asıl görülmesi gereken sorunlarının halkın sorunlarının bir parçası olduğu gerçeğidir. Bu kurumlar işte bu temelde meclislerde yer almalıdırlar.

Meclisin aldığı kararların uygulanması için de özel kurumlaşmalara ihtiyaç vardır. İşlerin yapılmasını ve denetlenmesini herkes birbirine bırakırsa, ya da belli bir işin uygulanmasında her kafadan bir ses çıkarsa, orada sorunların çözülmeceği, işlerin yolunda gitmeyeceği açıktır. İşte böyle bir olumsuzluğa meydan verilmemesi için oluşturulması gereken kurumların en önemlilerinden biri yürütme işlevini üstlenecek bir komiteleşmedir.

Bu organın adı *Halk Komitesi, Yürütme Komitesi, Yürütme Organı, Komisyonu vb. olabilir*. Bu Meclisin aldığı kararları uygulayan, bu kararların uygulanmasını ve yapılan çalışmaları denetleyen, meclisin karar alma koşullarının bulunmadığı acil ve özel durumlarda mevcut duruma ilişkin kararlar alabilen, yaptığı tüm işlerden, aldığı tüm görevlerden ötürü meclise karşı sorumlu olan ve meclise hesap veren, meclis delegelerinden oluşmuş ve meclis delegelerinin seçimiyle görevlendirilmiş bir organdır.

Meclis *yürütme* işlemini üstlenen bir kurumu olmaksızın sağlıklı çalışamaz.

29.

“Yürütme Organı” Nasıl Kurulacak?

Yürütme Organı, doğrudan Meclis tarafından seçilir. Meclis bu göreve aday olan ya da aday gösterilen delegeler arasından belirlenmiş sayıdaki delegeyi Yürütme Komitesi olarak seçer ve görevlendirir.

Yürütme Organı'nın kaç kişiden oluşacağı, bu yapı içinde yer alacak üyelerinin zamanlarının büyük bölümünü Meclis işlerine ayırmak durumunda oldukları, olağanüstü durumlarda sık sık toplantılar yapılacağı, gerektiğinde sık sık biraraya gelecekleri dikkate alınarak belirlenmelidir. Onlarca kişiden oluşan bir komite doğallıkla hantal olacaktır. Örneğin, bu sayı 3 ile 9 arasında değişebilir.

Yürütme Organı üyeleri yapacakları görevleri dolaşısıyla en fedakar, en gözüpek ve bilinçli olan meclis delegeleri arasından seçilmelidir.

Yürütme Organının Görevleri Neler Olacak?

Yürütme Organının görevleri:

a- Halk Meclisinin aldığı kararların hayata geçirilmesini sağlamak, bunun için çalışmak ve çalıştırmak,

b- Halk Meclisinin tüm faaliyetlerini denetlemek, farklı farklı işlerin düzenli organizasyonunu kurmak,

c- Tüm çalışmaları ve bu çalışmalara katılanları desteklemek; desteklenmesi için çağrılar ve düzenlemeler yapmak; aksamalar ortaya çıktığında düzeltmek için müdahalelerde bulunmak,

d- Gerektiği durumlarda çeşitli kurumlar karşısında Meclisi, bölge halkını temsil etmek,

e- Olağanüstü durumlarda meclisi toplantıya çağırarak.

31.

Yürütme Organı Karar Alabilir mi? Nasıl Karar Alır?

Evet. Yürütme Organı karar alabilir...

Halk Meclisi bir bölgede, mahallede en üst karar mercidir. Yürütme Organı ise esas olarak meclisin kararlarını hayata geçirirken, daha önceden belirlenen kurallar çerçevesinde, Meclis tarafından belirlenmiş olağanüstü durumlarda kararlar alabilir. Bunlar afetler, faşist saldırılar vb. gibi durumlar ya da herhangi bir faaliyetin yürütülüşü sırasında acilen insiyatif konulması gereken durumlar olabilir.

Yürütme Organı, meclis adına karar alır, Meclisin üstünde bir kurum değil, Meclise bağlı bir kurumdur; dolayısıyla da aldığı her karar için Meclise karşı doğrudan sorumludur; herhangi bir acil duruma ilişkin karar aldığında ilk fırsatta bu kararını, uygulamalarını gerekçeleriyle birlikte meclise açıklayıp hesap verir.

Halk Meclislerinin Başka Alt Organları Olacak mı?

Evet, olacak.

Meclisin, mücadelenin ihtiyaçlarına göre alt organları olacaktır. Bunların neler olacağı mücadelenin gelişme seyrine ve ihtiyaçlara göre detaylanacaktır.

Örneğin; Meclis bünyesinde belli kesimlere veya belli konulara yönelik olarak özel bir faaliyet yürütebilmek açısından;

Kadın komisyonu, kültür komisyonu, yayın komisyonu, esnaflar komisyonu, spor komisyonu, teknik komisyon vb. alt organlar oluşturulabilir. Bunların yanında, halkın can ve mal güvenliğini tehdit eden, halkı baskı altına alıp sindirmek isteyen her türlü saldırıya karşı **halkın meşru savunmasını** sağlamak üzere çeşitli organlar kurulabilir. Bu komiteler özellikle halk kültürünün geliştirilmesinde, gençliğin yoz, boş işlerden kurtarılmasında, halkın savunması, eğitim gibi faaliyetlerin düzenlenmesinde ve Meclisin **kökleşip kurumlaşmasında** özel roller üstlenirler.

Keza geçici bazı işler için de geçici komiteler ve komisyonlar oluşturulabilir. Örneğin su sorunu komisyonu, gece düzenleme komitesi gibi...

Her bir komisyon, komite hem Meclis'in faaliyet alanını genişletip, Meclisin yeni kesimlere ulaşmasında araç olacak; hem de bu komisyon ve komitelerde Meclis üyeleri, sorumluluk ve inisiyatif almanın, kendi kendini yönetmenin pratiğini yaşamış olacaklardır.

Meclisler, Saldırılar Karşısında Halkın Savunması İçin Ne Yapabilirler?

Karşımızda halka karşı savaşı sürekli politikası haline getirmiş bir devlet vardır. Halka saldıran faşist çeteler, mafya çeteleri vardır. Peki bu saldırılar karşısında, en sıradan bir demokratik hakkı istediğimizde bile karşımıza copla, silahla çıkan, halkın can ve mal güvenliğini yokeden, hatta namusuna yönelen saldırganlık karşısında halk sinip, korkup, elini bağlayıp oturacak mıdır? Halk çaresiz değildir. Ancak örgütsüz bir halk saldırılar karşısında çaresiz kalır. Meclislerde örgütlenen halkın çaresi vardır ve bu çare saldırılara karşı halkın meşru savunmasını sağlayacak örgütlülükleri ve mücadele araçlarını yaratmasıdır.

Meclisler, halkı baskı ve zorla etki altına almak isteyen, canına, malına, namusuna zarar veren her türlü saldırgan güce karşı, ***halkın meşru savunmasını örgütler.***

Mahallelerimize yönelik saldırılar-baskılar olmaktadır. Bugün emekçi mahalleleri adeta polis ablukası altındadır. Ayrıca bölgelerde “ülkücü” adında sivil faşist çeteler halkı sindirmeye yönelik örgütlenmeler ve çalışmalar yapmaktadırlar. Keza çeşitli mafya çeteleri de bir tehdit unsuru oluşturmaktadırlar.

Baskılar karşısında halkın sinmemesini sağlayacak, bir saldırı durumunda savunmayı önceden planlayıp, ne yapılacağını, belirleyip yönlendirecek, bölgede sivil faşist odakları, işbirlikçileri, muhbirleri açığa çıkaracak, onların tecritini ve bölgeden uzaklaştırılmasını sağlayacak örgütlenmeler zorunludur. Bu örgütlenmeler halkın meşru savunma örgütleridir. Gazi Mahallesindeki saldı-

rı, katliam ve halkın ayaklanması akıllardan çıkarılmaması gereken bir örnek olmalıdır. Bölgelerin savunulması düşünülüp tartışılmalı, halk bu noktada duyarlı ve örgütlü hale getirilmelidir. Aksi durumlarda halkın baskılardan yıldırılması tehlikesi vardır.

Elbette baskılara karşı mücadele sadece özel örgütlülüklere havale edilemez. Meclisler halkın, bölgenin temsilcisi olma misyonlarına uygun olarak kitlesel tepkiyi örgütler, halkın öfkesini, her türden tepkisini saldırıların karşısına çıkarır.

Halk Meclisi ya da Yürütme Organı'nın Aldığı Kararlar Nasıl Uygulanacak?

Öncelikle alınan kararları hayata geçirmek mecliste, komitelerde yer alan tüm insanların sorumluluğundadır. Ancak özel olarak da Meclis delegeleri veya komite üyeleri, her görevi üstlenerek, daha fazla sorumluluk duyarak, daha fedakarca davranarak kararların hayata geçirilmesini sağlamak durumundadırlar.

Halk Meclisi ya da Yürütme'sinin kararlarının uygulanmasında asıl olarak gözetilmesi gereken iki husus vardır; *kollektivizm* ve *disiplin*. Yani, birinci olarak alınan kararların en geniş üye kitlesinin katılımıyla hayata geçirilmesi; ikinci olarak da kararların sulandırılmasına, bozulmasına izin verilmeyip disiplin içinde uygulanması.

Meclisin çeşitli komisyonlarında, Yürütme Organı başta olmak üzere komitelerde görev alanlar, alınan kararların uygulanmasında kitleyi de görevlendirmeli, onlara görev vererek, verdiği görevi uygulandığından, sonuçlandırılmasına kadar denetleyerek, zorlanıldığı noktalarda yardımcı olarak herkesi pratiğin örgütlenmesine katmalıdır. Ancak böyle yapıldığında halkın eğitilmesi, mücadele içinde geliştirilmesi, komiteler, komisyonlar için alternatif üyeler yaratılması mümkün olabilir.

Örneğin, meclis bir gece düzenleme kararı almıştır. Gece için pankart, ilan, afiş, bilet, kitle çalışması gibi görevler vardır. Gecenin düzenlenmesi için oluşturulan komite üyeleri bütün işleri yapabilme azmi duysa da herkesi görevlendirmeyi becerebilmelidir. Kararların başarıyla hayata geçirilebilmesi ancak böyle sağlanabilir.

Disiplinin sağlanması noktasında ise, kararların alınışıyla birlikte, Mecliste ya da Yürütmede o kararın kimler tarafından, nasıl uygulanıp nasıl denetleneyeği belirlenmeli, kararların uygulanması kendiliğindenciliğe bırakılmamalı; bunun yanında alınan kararların dışında başka bir davranışa izin verilmemelidir. Örneğin, meclisin aldığı karar gereği pankartlı, sloganlı yürüyüş yapılacaktır. Belirlenen pankartların dışında bir pankart taşınamaz, slogan atılamaz ya da farklı bir davranış sergilenemez. Bu hem Meclis iradesine saygının, hem de her türlü eylem ve etkinliğin güvencilik, düzenlilik içinde yapılabilmesinin gereğidir.

Halk Meclisinin ya da Yürütme Organının Aldığı Kararlara Uymak Zorunlu mudur?

Evet zorunludur.

Meclis üyeleri, tartışma-değerlendirme sonucunda alınan kararlara, kendi getirdikleri öneri değilse bile, karara karşı oy kullanmışlarsa bile uymak zorundadırlar.

Meclise katılmak zaten meclisin kararlarına uymayı taahhüt etmek anlamına gelir. Bu yanıyla mecliste kararların oluşumuna katılıp karar alındığında da kendi düşünceleri kabul edilmedi diye kararlara uymamak meclisin kararlarını ve meclisi reddetmek anlamına gelir. Bu nedenledir ki, Meclislerde istediğinde kararlara uymak, istemediğinde uymamak şeklinde bir *keyfiyet* olamaz, bu halkın iradesine saygısızlık ve halkın çıkarlarına zarar vermektir.

Uymaktan kastımız, kararı hayata geçirmek için tartışma sırasında hangi görüşü savunmuş olursa olsun tüm üyelerin canla-başla çalışmasıdır. Böyle olmadığı noktada kendi istediği kararı çıkaramayanlar, kararı hayata geçirmek için çaba göstermeyeceklerdir. Bu da aslında karara uymamak, kendi bildiğini yapmak, disiplinsizlik, meclisi tanımamak demek olacaktır. Bu tavirlara izin verilemez. Çünkü böylesi bir tavır Meclisin meşruluğunu zedeler ve etkinliğini zayıflatır.

Öneriler getirme tartışma aşamasında herkes özgürce düşüncelerini savunur, önerilerini sunar; ama bir kez tartışma bitip karar alınınca da herkes tek bir şey yapar; **alınan kararı uygular**. Meclis kararlarına uyulması Meclisin tüm halk nezdindeki otoritesi ve bizzat Meclisi-

ken

**Halk Meclislerinin İçinde Yeralan
Siyasi Örgütlenmelerin
veya Çeşitli Kurumların Üyeleri,
Taraftarları,
Kendilerine Ters Düşen Kararlar Karşısında
Nasıl Bir Tutum Alabilirler?**

Herşeyden önce şu açıkça ortaya konulmalı; hiç bir kurum ya da örgütlenme Halk Meclislerine herhangi bir kararı, tepeden dikte ettirme, dayatma durumunda olamaz.

Siyasal örgütlerin ve diğer kurumların meclislere önerileri, çağrıları olabilir. Ama kendi kararlarını meclislere dayatamazlar. Öneri kimden, nereden gelirse gelsin meclis tartışır, değerlendirir ve yine kendisi karar alır.

Peki Halk Meclisi içinde yeralan siyasi örgütlülükler ve diğer kuruluşların taraftar ve üyeleri alınan kararlar, kendi önerilerine ters kararlar da olsa, bunlara uyacaklar mıdır?

Evet... Uyacaklardır. Bu noktada hiç bir ayrıcalıkları yoktur. Tersine halk örgütlülüklerinin gereğinin bilincindeki kesimler olarak, bu örgütlülüklerin yaşaması, kurumlaşıp kökleşmesi için halkın iradesini, kararını en yüksekte tutması gereken, en disiplinli olması gereken onlardır.

Siyasi örgütlenmeler kendi düşüncelerine ters kararlar çıktığında sorunu ısrarla ve inatla *kitlelere taşımayı* ilke edinmelidirler. Aksi halde düşüncesi kabul edilmeyen, uygulanmayan herkes farklı tavırlar geliştirdiğinde

kararların uygulanmaması ve giderek meclisin işletilmemesi ve bozgunculuk gündeme gelir. Soruna uzun vadeli bakmak ve kitleleri eğitmek çerçevesinde düşünmek durumundayız.

İstisnai olarak halkın yükselen mücadelesine büyük zararlar verebilecek, karşı-devrime hizmet edecek kararlar da çıkabilir, bu noktada Meclis ana amacına aykırı davranıyor demektir. Böylesi durumlarda -ki bu durumlar oldukça sınırlı olma ihtimaline sahiptir- farklı davranma hakkına tüm halk güçleri sahiptir.

Ancak şu da unutulmamalıdır ki; bir Halk Meclisinden böyle bir kararın çıkması nasıl bir kitle çalışmasının yapıldığını da sorgulamayı zorunlu kılar. Kararlar alınmadan önce uygun kitle çalışması yapıldığında, mahallede gerçekten kitlesel bir güç olduğunda, **bıkmadan kitlelere gidildiğinde** böyle bir durumla karşılaşmak zaten pek ihtimal dahilinde olmayacaktır. Yanlış kararlar, ancak doğru düşünceler halka maledildiğinde önlenir.

Halkın en iyi okulu, mücadelenin kendisidir. Kitleler en iyi kendi deneyleriyle öğrenirler.

Emekçi halk kendiliğinden ya da iradi sayısız mücadele içinde gücünü görür, kazanmanın ne demek olduğunu ve nasıl gerçekleştirebileceğini kavrar. Bu gelişme, Halk Meclisleri ve bunun alt örgütlenmeleriyle pekiştikçe, giderek halk siyasal anlamda kendi gücünün farkına varacaktır. Sorunları tartıştıkça, çözümler ürettikçe, ürettiği çözümleri dayanışma ve mücadele içinde hayata geçirip sorunlarını kısmen de olsa çözdükçe yönetme tecrübesi kazanacak ve yönetmek için burjuva politikacılarına, burjuva meclise ihtiyacı olmadığını görecektir.

Yani halkın kendi kendini yönetmesinin özü; milyonlarca emekçi olarak kendini yönetebileceğine inanması, bunun için burjuva politikacılarına, kurumlarına (meclisine, mahkemesine, belediyesine), bürokratlarına (müdürüne, valisine, kaymakamına) ihtiyacı olmadığını pratik olarak görmesidir. Burjuva kültürünün halkın kafasında oluşturduğu çarpık *otorite* kavramının sarsılması ve halkın bunun yerine kendi otoritesini koymasıdır.

İşte biz bunu anlamalıyız.

Yoksa bizim gibi sömürü ve zulüm düzeninin hakim olduğu, faşist bir yönetimin olduğu bir ülkede, halk iktidarı olmadan halkın kendi kendini yönetmesi her anlamıyla gerçekleşemez. Ama Halk Meclisleri pratiği ve

tecrübesiyle halk kendisini yönetmeyi öğrendikçe, kendi iktidarını kurmasının mümkün olduğuna güveni de artacaktır.

Halk Meclislerinin Kurulması Aşamasında Karsımıza Ne Gibi Sorunlar Çıkabilir?

Bu soruya cevabı çeşitli başlıklara ayırarak verebiliriz:

A- Halk Düşmanlarından Kaynaklanabilecek Sorunlar:

Halkın kendi sorunları için mücadele etmesini istemeyen, sürekli boyun eğmesini, susmasını isteyen bu düzen, meclisleri de etkisiz hale getirmek, dağıtmak isteyecektir. Bu gerçek bugünden görülmeli ve anlaşılmalıdır.

Düzen, basını-TV'siyle, işbirlikçi-muhbir faaliyetleriyle, resmi-sivil faşist örgütlenmeleriyle, demagoji ve yalan üreterek, halkı meclislerden uzak tutmaya, yalnızlaştırmaya, daraltmaya, dağıtmaya çalışacaktır. Bunun için hem her türlü demagojiye, hem de her türlü baskı ve teröre başvuracaktır. Düzenin bu çabası, meclislerin tüm süreci boyunca, boyutları değişse de, sürekli olacaktır.

"Örgütler yönetiyor", "halkı kullanıyorlar", "yalnız Aleviler var", ve daha onlarca şey söylenecektir.

İşte bunlardan dolayı **açıklık ve kesinlik**, Halk Meclisi çağrısında belirleyici bir önem taşımaktadır. "**Durum şudur, şunu istiyor, şunu öneriyoruz**" kesinliği ve açıklığı düzenin yalanlarının emekçi halkın kafasında yaratabileceği kaygı ve kuşkuyla altetmenin en önemli aracıdır.

B- Halk Güçlerinden Kaynaklanabilecek Sorunlar:

a- Kolaycı Ya Da Mükemmeliyetçi, Aceleci Ya Da Hantal Davranışlar Ortaya Çıkabilir. Meclisleri kalıcı

bir örgütlülük olarak düşünmek gerekir. O halde aceleci davranılmamalıdır. Bu bir ya da iki toplantıyla, her zamanki dar ilişkiler çevresinde olabilecek bir şey değildir. Önemli olan, geniş kitlelere ulaşılması, bölgemizde gidilmesi gereken duyarlı kurum, kuruluş ve kişilere gidilmesi, ortak bir çalışma yürütülmesi ve “kurulma” adımının bunun üzerinde oturtulmasıdır.

Evet, zamanımızı boşa geçirmemeli ve çalışmalarını hızlandırmalıyız. Ama bu bizi kolaycılığa ve emek vermemeye, yüzeysel işler yapmaya itmemeli, sağlıklı, dar oluşumlar ortaya çıkmamalıdır. Planlı ve sabırlı ama aynı zamanda dinamik ve enerjik bir süreçte oluşmalı meclisler. Aceleci olmak kadar, herşeyi idealize edip meclislerin oluşturulmasını geleceğe erteleyecek yaklaşımlar da yanlıştır. Özetle Meclisin şekillenme, kurulma süreci hızlı ama sağlıklı işletilmelidir.

b- Sürecin Başında Halktaki Güvensiz Yaklaşımlardan ya da Meclislerin Kavranılmamasından Dolayı Sekter Davranışlar Olabilir: Meclisin oluşum sürecinde bir takım güvensiz yaklaşımlar olabilecektir. Bu, çalışmalara katılanlar içinde de görülebilir. Bunlar bir yerde doğal görülmeli, soruna olgun ve toparlayıcı yaklaşılmalıdır. Kesin ve açık davranışlarla, mücadele içinde güvenin sağlanabileceği görülmelidir.

Gerek solun rekabetçilik anlayışı, gerekse de programsızlık ve ısrarcı olmama nedeniyle, bugüne kadar oluşturulan birliklerde, eylemlerde yaşanan olumsuzlukların sonucu olarak güvensizlik ve karamsarlık olması mümkündür. “Acaba sol örgütlere ait bir yer mi olacak”, “*yine didişmelerle mi zaman geçirecek*” gibi yaklaşımlar da görülebilir. Bu, zamanla, izlenecek açık politikalarla giderilebilir. Böyle güvensizliklere sekter,

itici yaklaşmamak, sürekli ikna çabasından vazgeçmemek, yapılması gerekendir.

c- Düzen Kültüründen Kaynaklanabilecek Sorunlar: Düzen, halkımızı, bireyci, bencil, insanlara, kendilerine güvensiz, tepkisel, emek sarfetmeyen, karamsar, yoz insanlar haline getirmeye çalışıyor. İşte bu kültürden kaynaklanabilecek sorunlar da olabilir. Küçük sorunları, olumsuzlukları büyütme, kişisel sorunları meclis çalışmalarına taşıma vb. gündeme gelebilir.

Bu sorunların meclisin oluşmasını engellememesinin garantisi bizler olmalıyız. Bizlerin yapıcı, olgun davranışları, asıl olarak sorun çözmeyi hedefliyor olmamız ve en önemlisi yaşamımızda örnek oluşturmamız, bu tür olumsuzlukları engellemenin temel biçimidir.

d- Soldan Kaynaklanabilecek Olumsuzluklar: Öncelikle solun rekabetçi, kendi grup çıkarını genel çıkarların önünde tutma anlayışından kurtulamamış olduğu, halka yabancı üslup ve yöntemleri terkedemediği görülmelidir. Bundan kaynaklanan ve sorunların çözümüne hizmet etmeyen, biçime takılıp kalmış sorunlar da yaşanabilir. Bir yandan alabildiğine kucaklayıcı olurken, öte yandan da bozguncu, grupçu, sekter tüm davranışlara karşı hassas olunmalı, solun bu olumsuz özelliklerinin meclisleri kurma çalışmalarını engellemesine, baltalamasına izin verilmemelidir.

Meclisler Her Yerde ve Her Zaman Aynı Kuruluş Sürecini mi İzleyecek?

Hayır...

Benzerlikler olmakla birlikte;
bölgedeki anti-faşist potansiyelin yoğunluğuna,
sorunların boyutlarına ve nedenlerine,
mahallenin, bölgenin sosyal-kültürel yapısına,
bölgenin genişliğine, darlığına,
faşist, gerici güçlerin etkinliğine, halk güçlerinin örgüt-
lülük düzeyine,
yaşanan sürecin özelliklerine,
bölgede daha önce yaşanmış mücadele ve örgütlen-
me deneyimlerine bağlı olarak,
meclislerin kuruluş süreçleri farklılıklar gösterebile-
cektir.

Bu noktada, falan yerde şöyle olmuş demeden, ama Meclislerin kurulduğu yerlerin tecrübesinden yararlan-
mayı ihmal de etmeden, bulunulan bölgenin kendi özel-
liklerini esas alıp, bölgenin kendi dinamiklerini hareke-
te geçiren bir oluşum tarzını ortaya çıkarabilmeliyiz.
Biz bölgedeki halk dinamiklerine, çeşitli çevrelere ve
güçlere ulaştığımızda, kuruluş süreci de şu ya da bu re-
çeteye göre değil, onların katkılarıyla biçimlenecektir.

Halk Meclisleri İsminde Israr Edecek miyiz?

Evet, bu isimlerde ısrar edeceğiz...

Meclis isimlendirmesinde sorunlar yaşanabilir. Meclis isminde ısrarlı olunmalıdır. Çünkü, meclis sürecin ihtiyacı olan kitle örgütlenmelerini ifade etmektedir. Söz konusu örgütlülüğün özünü, muhtevasını belirtmektedir. Bu muhtevadan uzaklaşıldığında o, halkın öz örgütlenmesi olmaktan da çıkar zaten. Bu anlamda böyle bir özü kabul edenin isme itiraz etmesinin haklı bir gerekçesi olamaz.

Bu isimler, önerilen örgütlenmelerin içeriğini, işleyişini ve çalışma tarzını da ifade etmektedir. Bu isimler, alın işte bir isim olsun diyerek ortaya atılmış değildir. Bir başka şekilde açıklarsak; bir isim ortaya atılıp bu isme uygun örgütlenme modeli aranmıyor. Tam tersine; öncelikle bu süreçte halkın ihtiyaç duyduğu örgütlenme biçiminin ne olduğu tespit ediliyor ve bunun ismi konuluyor... Örneğin, **halk** dendiğinde, bu, kendini herhangi bir kesimle sınırlamayan bir örgütlülük kastedildiğini açıklamaktadır. Bu yüzden önemli ve belirleyici bir adlandırmadır. Örneğin, **meclis** dendiğinde ne anlaşılmaktadır? Meclis dendiğinde de anlaşılabilecek bir tek şey vardır: Bir topluluğun, temsilcileri aracılığıyla bir araya gelerek, belli konularda tartıştığı, bu konulara ilişkin doğrudan kendi onayıyla kararlar aldığı ve kararların uygulanmasını sağladığı kurumlardır.

Halk Meclisi, tüm halk kesimlerini kucaklama iddiasındadır. Elbette **ismiyle** de buna uygun olmalıdır. Meclis, halkın kendi halk gerçeğine sahip çıkması, onyıllar-

dır, yüzyıllardır çiğnenen iradesini burada ortaya koymasısıdır. Bu anlamda elbette ismi bu söz ve karar hakkına, iradeye uygun olmalıdır.

Meclis kavramı tarihsel ve geleneksel olarak da halk kültürüne yabancı değildir. Köy yaşamından, aile yaşamına, belediye örgütlenmesinden ülke çapındaki siyasal yaşama kadar pek çok noktada bunun yansımalarını görmek mümkündür. Halkımız için sözcük anlamıyla çok fazla bir şey ifade etmeyen “Platform”, “İnsiyatif”, “Koordinasyon” gibi isimlendirmeler zaten baştan yapılanın, örgütlenmenin niteliğinin bulanıklaştırılması anlamına gelir.

41.

Halk Meclislerinin Tüzüğü, Kuralları Olacak mı?

Evet, olacak...

Meclisler halkın kendi öz örgütlenmeleridir diyoruz. Halk çeşitli sorunları çözebilmek için meclislerde bir araya gelecektir, kararlar alacaktır, alınan kararlar hayata geçirilecektir. Yani yüzlerce ve belki binlerce kişinin içinde yer alacağı bir örgütlülük söz konusudur. Bunlar da gösteriyor ki, meclislerin yine herkesin onayıyla baştan tesbit edilmiş ve herkesin kabul ettiği kuralları olmalıdır. Bu kurallar herkesin anlayacağı basitlikte, 1-2 sayfayı geçmeyen bir tüzük olarak resmileştirilir. Ancak böyle olursa disiplin sağlanabilir. Aksi takdirde, herkesin istediği gibi davrandığı, kimsenin birbirini dinlemediği bir tablo ortaya çıkar ki, bu da kısa zamanda didişmeler, boğuşmalar, disiplinsizlik, denetimsizlik, iş üretmeme ve dağılma demek olacaktır.

Bu kurallar neler olabilir?

Bu tüzükte-kurallarda; meclisin amacı, yürüteceği faaliyetler, kimlerden nasıl oluşacağı, ne kadar zamanda nasıl toplanacağı, nasıl karar alacağı, yürütmenin, komitelerin nasıl oluşacağı, alınan kararların hayata geçirilmemesi durumunda ne yapılacağı, üyelerin Meclis içindeki hakları ve görevleri gibi temel konular bulunmalıdır.

Halk Meclisleri Faaliyetlerini Sürdürürken Ne Türden Sorunlarla Karşılaşabilir?

Temel olarak sömürü ve zulüm düzeninden gelecek sorunlara-saldırılarına karşı duyarlı olunmalıdır. Temel sorun faşizmin saldırıları olacaktır.

Ayrıca;

a- Halk Meclisi'nin karar ve iradesi dışında hiç kimse ya da grup, Meclisin adını faaliyetlerde kullanmamalıdır. Böylesi tavırlar meclisin varlığına, meşruluğuna, demokratik niteliğine çeşitli zararlar verebilir.

b- Halk Meclisi'nin işlerliğinden kaynaklanabilecek bir çok olumsuzluk da çıkabilir. Ancak bunlar içinde en önemlisi seçilmiş kurul ve komisyonların **bürokratlaşması** ya da bir başka yanıyla, delegelerle halk arasında olması gereken ilişkinin savsaklanması, önemsenmemesi, canlı, üretken bir bağ yerine, bürokrat, ruhsuz bir ilişkinin olmasıdır. Bu en önemlisidir diyoruz, çünkü, daha önce de bahsettiğimiz gibi meclis içinde ne türden sorunlar çıkarsa çıksın, bu olumsuzluğa düşülmediği takdirde her soruna çare bulunacaktır.

Diyelim ki, üyeler ya da delegeler sık sık çeşitli gerekçelerle meclis toplantılarına katılmıyor, çıkan kararları hızla halka götürmüyor vb... Böylesi bir durum, çözülmeyişiğinde herşeyden önce meclisin temel fonksiyonlarını yerine getirememesi gibi bir sonuca yol açacak; faaliyetleri de aksatacaktır.

c- Meclis delegelerinin alınan kararları örgütlerken tüm yükü omuzlaması ya da tersinden delegelerin, komitelerin kendini sadece karar almayla sınırlaması da ortaya çıkabilecek sorunlardan biridir.

Alınan kararlar tüm Meclis üyelerini ve de olabildiği ölçüde Meclis dışındaki halkı da katarak birlikte örgütlenmeli, halkın mücadelenin her aşamasına katılımı sağlanmalıdır. Elbette sürecin başında çalışacak insan sıkıntısı çekilebilir. Hatta pratiği ağırlıkla belli insanlar omuzlamakla karşı karşıya kalabilir. Ama üye ve delegelerden kaynaklanan hatalar olmazsa, halkın kararlara ve uygulamaya katılımındaki sorunlar, sınırlılıklar kısa sürede aşılacaktır.

Delegenin çalışma tarzında içine düşeceği başka bir hata da *emir-talimatla* işlerin olacağını düşünmektir. Bu da yanlıştır. İşleri, talimatla değil, gönüllülük ve kollektif ruh temelinde yapmak, görev verilen insanların zorlandığı durumlarda yardımcı olmak unutulmaması gereken bir yandır. Aksi takdirde boğulma, canlılığı kaybetme bekleyen bir tehlikedir.

d- Başarılı faaliyetler sonrası *zafer sarhoşluğuna*, yeterlilik duygusuna kapılmak, ya da büyüme, kitleselleşme uzun sürece yayıldığında, sorunlar çıktığında *karamsarlığa* kapılmak da hatalı yaklaşımlardır. Yaşamı, mücadeleyi dümdüz ilerliyor sanmaktır. Alınacak çok yol vardır. Hiç kimse başarılarından başını döndürmemelidir. İşler, görevler, disiplin hep sıkı tutulmalıdır. Coşku, halka inanç hep diri, ayakta tutulmalıdır.

Bu ülke topraklarında sömürü, aşagılama, zulüm yok olmadığı sürece, faşizm yıkılmadığı sürece başarısızlıklardan karamsarlığa, başarılarından zafer sarhoşluğuna kapılmak, gerçekleri unutmaktır.

Halk Meclislerinin Kalıcılığı ve Sürekliliği Nasıl Sağlanabilir?

Halk Meclislerinin kalıcılığı ve sürekliliği ciddiye, ısrar, dayanışma ve mücadele ile sağlanacaktır.

Mücadele içinde, güven pekişecek, bölgede daha geniş halk kesimlerine güven verilecek, böylece Meclis örgütlülüğünün genişlemesiyle, kurumlaşmasıyla kalıcılık ve süreklilik sağlanacaktır. Ayrıca Meclis dışındaki kesimlerin de talepleri temelinde, sorunlarını tartışması ve çözüm yolları önermesi, meclisin aldığı kararlar sonrası pratiğin örgütlenmesinde görev ve sorumluluklar üstlenmesi sonucu meclise yeni katılımlar sağlanacak, Meclis içinde aktif görev üstlenecek insanlar çoğalacaktır. Herhangi bir nedenle boşluklar olduğunda bu boşluklar alternatif insanlarla doldurularak, halk, meclis önderliğinde mücadelesine devam edebilecektir.

Elbette mücadele dümdüz ilerlemeyecektir. Sancılı, zor günler de yaşanacaktır. Ancak halka güven anlayışı temel alındığında aşılamayacak hiç bir sorun kalmayacaktır.

Kalıcılığın ve sürekliliğin güvencesi, Meclislerin üstlendiği misyonu yerine getirebilmesidir. Meclislerin işleyişinde, üyelerinin *söz ve karar hakkında*, hergün *yeni kesimlere ulaşmada* gerekli özen ve çaba gösterilmediğinde, Halkın “*bunun da ötekilerden farkı yokmuş*” diye düşünmeye başladığı noktada, ne kitlesellik ve ne de kalıcılık, süreklilik olmaz. Güvence, Meclislere ilişkin tesbit ve politikaların eksiksiz hayata geçirilmesindedir.

Halk Meclisleri Sadece Ekonomik ya da Sadece Siyasal Sorunlarla mı İlgilenir?

Hayır...

Yaşamda karşılaşılan ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel, ahlaki, **her türlü** sorun Halk Meclisinin ilgi alanı içinde olacaktır. Halk Meclisleri halkın sorunlarına çözümler üretebilmek için kurulmuş örgütlenmelerdir. Bu anlamda da **halkla ilgili herşey** onu ilgilendirir. Meclis ne semtin yol sorununa “bizi ilgilendirmez” diyebilir, ne halktan bir insanın sağlık sorununa. Ne mahalledeki fuhuş sorununa çözüm bulunması talebine, ne de oğlu gözaltına alınmış bir annenin şu ya da bu talebine “bizi ilgilendirmez” dememek durumundadır. Çünkü bunlar halkımızın yaşadığı sorunlardır ve Meclis bunlar için vardır.

Halkın yaşadığı sorunlar ekonomik, siyasal, kültürel, sosyal, ahlaki her düzeyde çığ gibi büyümüş durumdadır.

Mahallenin yol, su, elektrik, kanalizasyon problemlerinin çözümünden, uyuşturucu, kumar ve fuhuşa karşı mücadeleye; gençlere spor alanları yapılmasından, işsizlere iş olanağı yaratılmaya çalışılmasına; kreş, sağlık, okul problemlerinin çözümü için mücadeleden, bir şehidin cenazesinin kaldırılmasına; yardıma muhtaç durumdaki semt insanların bakımının sağlanmasından resmi ve sivil güçlerin saldırılarına karşı halkın savunmasının örgütlenmesine; halkın gerek siyasallaşması için gerekse de mesleki bazı yetenekler kazanması için çeşitli konularda eğitim faaliyetleri düzenlemekten, kültürel faaliyetleri organize etmeye... kadar semt insanını ilgilendiren ve onun ihtiyacı olan akla gelebilecek her konudaki sorunlar Meclisin ilgi alanı içinde olacaktır.

45.

Meclisler Sadece Kendi Semtlerinin Sorunlarıyla mı İlgilenir?

Bu sorunun cevabı da hayır'dır.

Bir Halk Meclisi, kendi semtindeki sorunların dışında, başta diğer emekçi semtlerinde yaşayan halkın sorunları olmak üzere, işçi, memur, gençlik tüm halkın sorunları karşısında ilgisiz ve duyarsız olamaz.

Bu sorunlar da hem ekonomik, hem siyasi sorunlar olabilir. Ancak her durumda Halk Meclisi bunları sahiplenilen bir tavır geliştirmelidir.

Örneğin hemen yanıbaşındaki bir semt yol sorunu için bir mücadele geliştirmişse, ya da semtindeki gözetlilere karşı bir tavır geliştirmişse, onların yanında olabilmelidir.

Örneğin bir Halk Meclisi, yanındaki semtte, ya da bulunduğu şehirde emekçi insanlar katledildiğinde bu sorun bizim semtimizi ilgilendirmiyor tarzında bir yaklaşım içinde olamaz. Aynı şey ülke genelinde yaşanan tüm sorunlar için de geçerlidir. Çünkü o Meclisin insanları da bu ülkede yaşamaktadır.

Düzen, emekçi halkı çok çeşitli biçimlerde bölmeye çalışıyor. Bunu hepimiz biliyoruz. O halde halkın çıkarları temelinde kurulmuş bir Meclis, *halkı birleştirmeyi*, her sorunda *tüm halkın birlikte tavır almasını* sağlamayı özel bir görevi sayacaktır.

Halkın Birliğini Sağlamak Nedir? Solun Birliğini Sağlamak Halkın Birliğini Sağlamak Anlamına Gelir mi?

Halkın birliğini sağlamak; halk olduğunun bilincine varmış, yaşanan sorunlara karşı mücadele edilmesi gerektiğini görmüş halk güçlerinin en geniş kesimlerinin bir araya getirilmesidir.

Solun birliğini sağlamak, halkın birliğini sağlamak anlamına gelmez. Halkın tamamı, ya da büyük bir bölümü sol güçler tarafından örgütlenmiş olsaydı, solun birliği belki aynı zamanda halkın birliği anlamına da gelebilirdi. Ancak bugün durum böyle değildir. Halkın çeşitli kesimleri içinde şu veya bu düzeyde örgütlü olan, faaliyet yürüten sol güçleri bir araya getirebilmek, halkın birliğini sağlama doğrultusunda atılmış adımlardan sadece bir tanesidir. Solun birliğini halkın birliğinin yerine koymak, bugün kendini herhangi bir sol grup içinde ifade etmeyen geniş emekçi yığınlara gözlerimizi kapamak kısacası halktan kopmak anlamına gelir.

Sol, halkın dışında kalmak isteği yoksa, halk örgütlülüklerine katılmak durumundadır. Halkın geniş kesimleri bilindiği gibi örgütsüzdür. Ancak bu geniş kesimler düzen partileri, tarikatlar, çeşitli çıkar çevreleri tarafından örgütlenmeye çalışılmaktadır. Halk bu tür örgütlenmeler içinde, hep yukarıdan empoze edilen şeyleri kabule zorlanarak, kendi çıkarlarını, değerlerini inkar etmeye zorlanarak kendi gerçeğine yabancılaştırılmaktadır. İşte bunun için, halkı esas olarak **kendi örgütlülüklerinde** ve kendi çıkarları temelinde birleştirmek gereklidir.

Bu tür örgütlenmelere karşı çıkmak, halkın karar almasından, kendini yönetmesinden korkmak değilse gizli veya açık ***halka yabancılaşımdır***. Halktan yana bütün siyasî oluşumlar bu meclislerin örgütlenmelerini desteklemeli, katılmalıdırlar. Siyasî örgütler, demokratik kurumlar, unutmamalıdırlar ki, düşüncelerini, çağrılarını birbirlerine değil, ancak ***halka anlatarak, halka benimseterek*** uygulamaya sokabilirler. Halk Meclisleri bunu yapabilecekleri yerdir. Halkın bu örgütlenmelerini reddeden, esasta bunu da reddetmiş olur. Böyleleri ya düşüncelerine güvenmiyordur, ya da halkı örgütleme sorunu yoktur.

Halk Meclisleri, bünyesinde, hem bölgede bulunan tüm halk kesimlerinin, hem de bölgede bulunan devrimci, demokrat, yurtsever çeşitli güçlerin birliğini gerçekleştirecek bir örgütlenmedir. Meclis açısından belirleyici olanın halkın çeşitli kesimlerinin birliği olduğu unutulmamak kaydıyla, Halk Meclisi için her ikisinin gerçekleştirilmesi de gerekli ve önemlidir ve Meclis daha oluşumundan itibaren sürekli bunun çabası içinde olur. Belirleyici olan halkın birliğidir diyoruz, çünkü, Sol, eğer halkın içindeyse, kitleler içinde ilişkilere ve örgüt-lülüklere sahipse zaten Meclisler içinde olacak, düşünceleriyle burada kendini ifade edecektir; bu anlamda da Meclislerde halkı birleştirmek, solun birliği açısından da önemli bir mesafeyi katetmiş olmaktır.

Halk Meclislerinde Farklı Politikaları Savunanların Birbirleri Arasındaki Mücadele ve İkna Süreci Nasıl İşler?

Aynı konu üzerinde farklı düşünceler olması doğaldır. Herkesin düşüncesinin doğruluğuna inanması da doğaldır. Halk Meclisi'nde bir araya gelen herkes önerisini dile getirme, toplantı öncesinde toplantıya katılacaklara düşüncesini anlatma, onları ikna etmeye çalışma hakkına sahiptir.

Meclisin işlerini ve işleyişini aksatmayacak tarzda yeterli bir tartışma sürecinden sonra konu hakkında bir karar alınır. ***Tartışmalar karar alınıncaya*** kadardır. Meclis karar aldıktan sonra tartışmalar herkes açısından sona ermiştir. Sıra kararın uygulanmasına gelmiştir. Bu noktada tartışmayı uzatmakta ısrarlı olmak Meclis'i bir "***tartışma klübüne***" çevirmek olur. Karar alındıktan sonra artık sözün değil, işin zamanıdır. Mecliste "***benim söylediğim olmadı***" diye bir hazımsızlığa ya da küskünlüğe yer yoktur. Kararı hayata geçirmek için herkes canla başla çalışır.

Alınan kararların doğruluğu, yanlışlığı, karar herkesin katılımıyla hayata geçirildikten sonra, ortaya çıkan sonuçlarla birlikte istenirse meclis tarafından yeniden gündeme alınıp değerlendirilebilir.

Halk Meclislerinin Birbirleriyle İlişkileri,
Bağlantıları Olacak mıdır? Bu İlişkiler
İl ya da Ülke Düzeyinde Kurulabilir mi?

Evet...

Değişik mahallelerde kurulan Halk Meclislerinin birbirleriyle ilişkileri, bağlantıları olmalı ve giderek il ya da ülke genelinde merkezileşme gündeme alınmalıdır.

Çünkü, sorunlarımızın kaynağı birdir. Tüm sıkıntıların kaynağında bu düzen vardır. Düzenin ekonomik, politik, askeri tüm güçleri birleşerek, bu sorunları yaratmaktadır. Biz de bu sorunlardan kurtulmak istiyoruz. Sorunlarımız aynı yerden kaynaklanıyorsa, çözümler aynıysa neden güçlerimizi birleştirmeyelim? Bu pek akıllıca bir davranış olmaz. Eğer güçlerimizi birleştirmezsek, zayıf kalacağımız için, sorunlarımızın çözümünü sağlamakta zorlanırsınız. Ama birleşirsek daha güçlü oluruz ve sorunlarımızı çözme gücü kazanırsınız. Halkın çıkarları ortaktır, birdir. O halde meclisler ile yürütülen mücadele de ililçe düzeyinde olsun, ülke düzeyinde olsun, bir ve ortak olmalıdır.

Elbette her mahallenin ya da meclisin kendine has, bölgesine has sorunları da vardır. Bu durumda bile meclislerin birbirleriyle dayanışma içinde olmaması için bir neden yoktur. Örneğin, bir meclisin kendi bölgesine ilişkin aldığı bir karara diğer bir meclis de çeşitli düzeylerde destek verip, sorunun çözülmesini kolaylaştırabilir.

Ayrıca sadece Halk Meclisleri'nin değil, nerede oluşturulmuş olursa olsun (işçi, köylü, memur, gençlik...) meclislerinin de birbirleriyle çeşitli ilişkileri olmalıdır. Dayanışma içinde bulunabilmeli, özellikle de (zam, katliam, afet vb. gibi...) ortak sorunlarda ortak tavırlar alabilmelidirler.

Halk Meclisleri Sadece Mahallelerde mi Kurulabilir?

Hayır...

Meclis türü örgütlenmeler, halkın çeşitli kesimlerinin yaşadığı tüm alanlarda kurulabilir ve kurulmalıdır. İşçiler, köylüler, memurlar, öğrenciler, sanatçılar vb. halk güçleri de kendi meclislerini oluşturmalarıdır. Bunların isimleri Halk Meclisi değil de İşçi Meclisi, Memur Meclisi, Köylü Meclisi... gibi, kurulduğu alanın ismini taşır.

Meclisler yalnız mahallelerde yaşayan halkın değil, tüm emekçi kesimlerin ihtiyacıdır. Çünkü halkın her kesiminin söz hakkına ihtiyacı var; her kesim kendi hakkındaki kararları kendisi almak istiyor. Her kesim düzenin ekonomik ya da siyasi baskı ve saldırıları karşısında kendisini savunmak zorunda. Mücadele etmek zorunda. Mücadele içinse onu aynı işyerini, bölgeyi paylaştığı insanlarla biraraya getirecek bir örgütlenmeye ihtiyacı var. Mevcut sendika ve benzeri örgütlenmelerse tüm bu ihtiyaçlarla cevap vermekten uzak. Meclisler işte tüm halk kesimlerine bunları sağlayacağı için işçisi, köylüsü, memuru, genciyle her alanda bir ihtiyaç durumundadır.

Halk Meclislerini Kurmak ve Yaymak **Acil Bir Görev midir?**

Evet, acil bir görevdir...

Halk arayış içindedir. Yüzlerce sorunun nasıl çözülebileceğinin arayışı içindedir. Güven duyabileceği, peşinden gidebileceği bir önderlik arayışındadır. Ama aslında halkın aradığı kendisidir. Kendi örgütlenmesidir. Kendi meclisleridir. Devrimci bir önderlik eylemiyle, örgütlenme biçimleriyle halka bunu gösterdiği ölçüde önderdir zaten.

Halk aradığının kendisi olduğunu, ihtiyaç duyduğu gücün kendisinde olduğunu görecektir. Aksi takdirde halkı sömüren bir avuç asalak ve onun sözcüleri halkı kandırarak, oyalayarak sindirerek sömürü ve zulüm düzenini sürdürmeyi başarabilecektir. Bunu engellemenin, sömürü ve zulmü geriletmenin bugünkü yollarından biri hemen, hiç vakit kaybetmeden meclisleri kurmaktır.

Halkı sömüren, soyup soğana çevirenler boş durmamaktadır. Halkı düzene bağlamak için, kendi örgütlenmelerini kurdurtmamak için, halkı bölüp parçalamak, onu güçsüz ve hareketsiz bırakmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Sorunlarımızın çözümü için, insanca, onurlu bir yaşam için, hak ve özgürlüklerimizi elde etmek için, bu düzende neyi, ne kadar elde edebileceğimizi görmek, düzenin alternatifini bulabilmek için, kendi kaderimizi ve geleceğimizi ellerimize almak için, kendi kendimizi yönetebilmek için, güç sahibi olabilmek için, kardeşlik, birlik ve dayanışma için, meclisler bugünün acil sorunudur, acil görevidir. Çünkü "... için",

“... için” diye sıraladığımız herşeye ihtiyacımız var.

Meclisler Halk hareketini geliştirecek, siyasallaştıracak, ülkemizdeki devrim mücadelesi açısından önemli mevziler haline geleceklerdir. Bu gelişme seyrinin hızı ya da yavaşlığı devrimcilerin bu halk örgütlülüklerini ne kadar yaygınlaştırabileceklerine ve faaliyetlerine ne kadar doğru bir tarzda önderlik edebileceklerine bağlı olacaktır.

Kuşku duyulmasın ki, halk, önderlikte hata yapılmadığında Meclisleri sahiplenecek, büyütecektir. Çünkü Meclisler ona, onun ihtiyaç duyduklarını sunmaktadır.

Meclisleri acil olarak kurmalı, bunun için canla-başla çalışmalı, kitlesel, güçlü bir mücadeleyi hayata geçirerek, tüm bölge ve alanlarda meclislerin kurulmasını hızlandırmalı, yaygınlaştırmalıyız.

Gazi Ayaklanması 1994

Gazi Halk Meclisi 1996

Halk Meclisi Nedir?

Halk Meclisi halkın kendi öz örgütlenmesidir. Halkın ellerini, seslerini birleştireceği bir yerdir.

Bu meclislerde işçisi, memuru, esnafı, işsizi, genci, yaşlısı, mahallede emeğiyle, onuruyla, namusuyla yaşayan tüm emekçiler vardır; Ama bu meclislerde ayrıcalıklar, torpilliler, tuzu kurular, sömürenler, zulmedenler, namussuzlar, soyguncular yoktur.

Emir verenler yoktur.

Halk meclisi, halkın tüm sorunlarını ve çözüm yollarını tartıştığı, tüm katmanların eşit söz hakkına sahip olduğu, ortak kararlar aldığı, kararların yine kararı alanlar, yani halk tarafından hayata geçirildiği bir halk örgütlenmesidir.

Halk Meclisi, halkın insanca, onurlu bir yaşam için oluşturduğu bir örgütlenmedir.